

ஸ்ரீ எம்பிருமானார், ஸ்ரீ எம்பார்

கீதாசார்யன் 463

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம் வாழி - ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள்தாம் வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

ஆண்டு 39

நம்மாழ்வார் ஆண்டு 5118 ஹேவிளம்பி சித்திரை (ஏப்ரல் 2017)

இதழ் 7

எம்பெருமானார் ஆயிரம் ஆண்டு

எம்பெருமானார் அவதரித்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் இந்தச் சித்திரைத் திருவாதிரையுடன் நிறைவடைகிறது. கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே இதற்காகப் பலரும் பற்பல நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி வந்துள்ளனர். அனைத்திற்கும் சிகரம் வைத்தது போல் எம்பெருமானாரின் சிறுதாயார் குமாரர் எம்பார் தமது அவதாரஸ்தலமான மதுரமங்கலத்திலிருந்து 5-4-2017 அன்று ஸ்ரீபெரும்பூதூருக்கு எழுந்தருளினார். ஆயிரமாண்டு நிறைவு கண்ட தமையனாருக்குத் தம்பியின் ஸமர்ப்பணையாக இரண்டு கிலோ தங்கத்தில் செய்யப்பட்ட தங்கக் குடம் ஒன்று (மதுரமங்கலம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால்) ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றது.

அன்றையதினம் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் யதிராஜஸம்பத்குமார வைபவ உத்ஸவமாதலால், செல்வப்பிள்ளைக்கும் எம்பெருமானருக்கும் சேர்த்து நடைபெற்ற திருமஞ்சனத்தில் எம்பாருடன் சேர்த்துத் திருமஞ்சனம் நடைபெற்றது. மிகக் குறுகிய காலத்தில் இந்த நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றிருந்தாலும், கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் திரண்டிருந்தனர். திருமஞ்சனத்திற்குப் பிறகு எம்பெருமானாருக்கு திருமண்காப்பு சாத்தப்பெற்று, பிரசாதமாக எம்பாருக்கும் சாத்தப் பெற்று, திருப்பாவை சேவை சாற்றுமறை நடைபெற்றது.

அதற்குப் பிறகு செல்வப்பிள்ளையை மடியில் எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு எம்பெருமானார் எழுந்தருள, இந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியை ஸேவித்துக் கொண்டு எம்பாரும் எதிரில் எழுந்தருள, மிக விசேஷமான திருவீதிப் புறப்பாடு நடைபெற்றது

பிறகு, எம்பெருமானார் திருமாலை, திருப்பரிவட்டம், முதலியாண்டான் முதலியவை ஸாதித்து, பிரியாவிடை கொடுத்தருள, எம்பார் ஸ்தோத்ரபாட கோஷ்டியுடன் எழுந்தருளி கூரத்தாழ்வான், பிள்ளைலோகாசார்யர், மணவாளமாமுனிகள் ஆகியோருக்கு மரியாதைகள் செய்து மதுரமங்கலத்திற்குத் திரும்பி எழுந்தருளினார். இவ்விதழ் மேலட்டையை எம்பெருமானாரும் எம்பாரும் அலங்கரிக்கின்றனர்.

சித்திரத்தில் ஸ்ரீராமானுஜர் சரித்திரம்

ஸ்ரீராமானுஜரின் ஆயிரமாவது அவதார வருஷத்தை முன்னிட்டு, கீதாசார்யனில் வெளியிடப்பட்ட ஸ்ரீராமானுஜர் வரலாறு சித்திரத் தொடரானது, மேலும் பல சிறப்புக்களுடன் தனிப் புத்தகமாக வெளியிடப்படவிருக்கிறது. ஸ்ரீராமானுஜருடைய முழுமையான வரலாற்றை எளிதில் படித்து அறிந்து கொள்ள இந்தச் சித்திரப் புத்தகம் மிகவும் உதவிகரமாக இருக்கும். குறிப்பாகச் சிறுவர்கள் அனைவரையும் படிக்கத் தூண்டும் வகையில் இப்புத்தகம் அமைந்துள்ளதால், கண்டிப்பாக ஒவ்வொருவரும் இப்புத்தகத்தை வாங்கித் தங்கள் இல்லத்தில் உள்ள சிறுவர்களுக்குப் பரிசாக அளித்து, அவர்களையும் ஸ்ரீராமானுஜரைப் பற்றி நன்கு அறிந்து கொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும். உயர்ந்த ஆர்ட் காசுத்தில் 180 பக்கங்களும் வண்ணப் படங்களாக வெளியிடப்படும் இப்புத்தகத்தின் விலை ரூ. 200 ஆகும். 1-5-2017க்குள் முன்பதிவு செய்து கொள்பவர்களுக்கு மட்டும் சலுகை விலையில் அப்புத்தகம் ரூ. 150க்கு வழங்கப் பெறும். (தபால் மூலம் புத்தகத்தைப் பெறவிரும்புவர்கள் ரூ.30 சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.). பணத்தை (கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள) வங்கிக் கணக்கிலும் செலுத்தலாம். உடனே ரூ.150 செலுத்தி முன் பதிவு செய்து கொள்ளுமாரு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

கீதாசார்யன் பத்திரிகைக்குத் செலுத்தியுள்ள சந்தா முடிவடைந்த உடன், சந்தா முடிவடைவது பற்றித் தனித் தபாலில் தெரிவிக்கப்படும். உடனடியாகச் சந்தா செலுத்திப் புதுப்பித்துக் கொள்ளாதவர்களுக்கு அடுத்த இதழ் அனுப்பப்படமாட்டாது. சந்தா செலுத்துபவர்கள் பின்கண்ட வங்கியின் (எந்த ஊரிலும்) எந்தக் கிளையிலும் கீதாசார்யன் சந்தா செலுத்தலாம்:

**Account in the Name of
GEETHACHARYAN
Punjab National Bank
Triplicane Branch
S.B. A/c No. 0346002100022891
IFSC Code: PUNB0034600**

மேற்கண்ட வங்கிகளில் சந்தா செலுத்திய விவரத்தை, கீதாசார்யன் அலுவலகத்திற்குத் தொலைபேசி மூலமாகவோ, SMS, கடிதம், geethacharyan@yahoo.com க்கு E-mail மூலமாகவோ தெரிவிக்க வேண்டும். தொலைபேசி எண் : 09444911192 (காலை 10 மணிமுதல் மாலை 5 மணி வரை மட்டும். ஞாயிற்றுக் கிழமை விடுமுறை.) மணியார்டர்/டி.டி./ உள்ளூர் காசோலைகள் மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

கீதாசார்யன்

E-mail: geethacharyan@yahoo.com

ஆலோசகர் குழுத் தலைவர்

T.C.A. ராமானுஜம் M.A.B.L. I.R.S (Retd.)

ஆசிரியர்

Dr. M.A.வேங்கடகிருஷ்ணன் M.A., M.Phil., Ph.D., D.Litt.

துணை ஆசிரியர்

Dr. நுமா வேங்கடகிருஷ்ணன் M.A., B.Ed., Ph.D.

கீதாசார்யன்

7, தெற்கு மாடவீதி, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை 600005

வருடச் சந்தா ரூ. 200

மூன்று வருடச் சந்தா ரூ. 500

ஆயுள் சந்தா ரூ. 2500

எம்பெருமானார் ஆயிரம்

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான் காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

எம்பெருமானாரைப் பற்றி எழுதியருளிய ஆயிரம் விஷயங்களின் தொகுப்பு

801. ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹம் திருவஷ்டாசூரம். அதனுடைய பரம தாத்பர்யமாயும், ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்தங்களின் ஸாரார்த்தமாயும் ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய உக்தியாலும் அநுஷ்டானத்தாலும் ப்ரகாசிதமாயும் சேதநர்கள் அனைவர்க்கும் இன்றியமையாத ஸ்வரூபுருஷார்த்தங்களின் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமாயும், பரம ரஹஸ்யார்த்தமாயும் இருப்பது சரமபர்வ நிஷ்டை. அஃதிருக்கும்படியைத் திருவரங்கத்து அமுதனார்க்கு எம்பெருமானார் தமது நிர்ஹேதுகக் ருபையினாலே கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளில் ஆசிரயிப்பித்தருளி, இவர் முகமாக உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசம் ப்ராப்தமான அந்தச் சீரிய பொருளை இவ்வமுதனார்தாம் அநவரதபாவனை பண்ணி, எம்பெருமானார் திருவடிகளை இடைவிடாது ஸேவித்துக் கொண்டு போந்தாராய், அவருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களைத் தமது பத்திப்பெருங்காதலுக்குப் போக்குவீடாகப் பேசி அனுபவித்துத் தீரவேண்டும்படியான நிலைமை தமக்கு உண்டானபடியாலும், சரமபர்வ நிஷ்டையே சீரியதென்கிற பரமார்த்தத்தைச் சேதநர்க்கு எளிதில் உணர்த்த வேணுமென்கிற

க்ருபாமூலகமான கருத்தினாலும் தாம் எம்பெருமானா ருடைய திவ்யகுணசேஷ்டிதாதிகளை ப்ரமத்துக்குத் தகுதியாகப் பேசுகிற பாசுரங்களாலே வெளியிடை நின்றுகொண்டு, முன்பு ஆழ்வார் திருவடிகளுக்கே அற்றுத் தீர்ந்த மதுரகவிகள் தமது நிஷ்டையைக் கூறும் முகத்தாலும் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும் முகத்தாலும் உஜ்ஜீவநத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தை லோகத்திலே வெளியிட்டருளினது போல, இவர்தாமும் அவ்வகைகளாலே ஆசார்யாபிமானநிஷ்டர்க்கு அறிந்து கொள்ளத் தக்க அர்த்தங்களை யெல்லாம் மிக்க சுருக்கமும் மிக்க விரிவுமின்றி நூற்றெட்டுப் பாசுரங்கள் கொண்ட இந்த திவ்ய ப்ரபந்தமுகத்தால் அருளிச்செய்கிறார். (அப்பாசுரங்களின் பொழிப்புரை மட்டும் தரப்படுகிறது.)

பூமன்னுமா துபொருந்தியமார்பன் புகழ்மலிந்த
 பாமன்னுமாறனடிபணிந்துய்ந்தவன் பல்கலையோர்
 தாம்மன்னவந்தவிராமானுசன் சரணாரவிந்தம்
 நாம்மன்னிவாழ நெஞ்சேசொல்லுவோமவன்நாமங்களே. 1

ஓ மனமே! தாமரைப் பூவில் பொருத்தமுடையளாயிருந்த பிராட்டி, அப்பூவை விட்டு வந்து பொருந்துகைக்குறுப்பான போக்யதையை உடைய திருமார்பை உடையனான பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த தமிழ்ப் பாசுரங்களிலே ஊற்றமுடையவரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளை ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவித்தவரும் பலபல சாஸ்த்ரங்களை ஓதின மஹான்கள் நிலைபெறும்படி இவ்வுலகில் வந்தவதரித்தருமான எம்பெருமானாருடைய திருவடித் தாமரைகளை நாம் ஆசிரயித்து வாழ்வதற்குறுப்பாக அவ்வெம்பெருமானாரது திருநாமங்களையே ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவோம்.

802. கள்ளார்பொழில் தென்னரங்கன் கமலப்பதங்கள் நெஞ்சில்
 கொள்ளா மனிசரைநீங்கி குறையல்பிரானடிக்கீழ்
 விள்ளாதவன்பிராமானுசன் மிக்கசீலமல்லால்
 உள்ளாதென்னெஞ்சு ஒன்றறியேனெனக்குற்றபேரியல்வே. 2

தேன் நிறைந்த சோலைகளை உடைய தென் திருவரங்கத்திலே பள்ளி கொள்ளும்பெருமானுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை தமது நெஞ்சிலே வையாத மனிதர்களை விட்டொழிந்து திருமங்கை மன்னனுடைய திருவடிகளிலே என்றும் விட்டு நீங்காத பக்தியை உடையரான எம்பெருமானாருடைய சிறந்த சீல குணத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் எனது நெஞ்சானது நினைக்க மாட்டாது; இவ்வாறாக எனக்கு ஸித்தித்ததொரு சிறந்த ஸ்வபாவத்திற்கு ஒரு காரணத்தையும் அறிகின்றிலேன்.

பேரியல்நெஞ்சே அடிபணிந்தேனுன்னை பேய்ப்பிறவிப்
 பூரியரோடுள்ள சுற்றம்புலத்தி பொருவரும்சீர்
 ஆரியன்செம்மை இராமானுசமுனிசுக்கன்புசெய்யும்
 சீரியபேறுடையார் அடிக்கீழென்னைச்சேர்த்ததற்கே. 3

மிகவும் கம்பீரமான நெஞ்சே! உன்னை வணங்குகின்றேன்: என்னை வணங்குவது எதற்காக என்றால் ஆஸுரப் பிறப்பை உடையவர்களான நீசர்களோடு எனக்கிருந்த உறவை போக்கடித்து, ஒப்பற்ற குணங்களை உடையவரும் சிறந்த அனுஷ்டாநமுடையவரும் ஆசிரிதரோடு ருஜுவாகப் பரிமாறுந் தன்மை வாய்ந்தவருமான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தி பண்ணுவதையே பரம புருஷார்த்தமாக உடையவர்களான கூரத்தாழ்வான் போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே பரமநீசனாயிருந்த என்னை கொண்டு சேர்த்த மஹோபகாரத்திற்காகவே உன்னை அடிபணிந்தேன்.

804. என்னைப்புவியில் ஒருபொருளாக்கி மருள்சுரந்த

முன்னைப்பழவினைவேரறுத்து ஊழிமுதல்வனையே

பன்னப்பணித்தவிராமானுசன் பரன்பாதமுமென்

சென்னித்தரிக்கவைத்தான் எனக்கேதும்சிதைவில்லையே.

4

காலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரண பூதனான எம்பெருமானையே எல்லாரும் விவேகித்து அநுஸந்திக்கும்படி ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்தாலே அருளிச் செய்த ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான எம்பெருமானார் இந்தப் பூமியிலே அபார்த்தமாய்க் கிடந்த என்னை ஒரு பதார்த்தமாக்கி அஜ்ஞான மூலகங்களாள் மிகவும் அநாதிகளான எனது பாவங்களை வேரற நீக்கி தமது திருவடிகளையும் எனது தலையிலே நான் உகந்து தரிக்கும்படியாக வைத்தருளினார். இவ்வளவு மஹாப்ரஸாதம் பெற்றேனான பின்பு அடியேனுக்கு எவ்விதமான ஹாநியும் இனி உண்டாக வழியில்லை.

805. எனக்குற்றசெல்வமிராமானுசனென்று இசையகில்லா

மனக்குற்றமாந்தர்பழிக்கில்புகழ் அவன்மன்னியசீர்

தனக்குற்றவன்பரவன் திருநாமங்கள் சாற்றும்என்பா

இனக்குற்றம்காணகில்லார் பத்தியேய்ந்தவியல்விதென்றே.

5

'நமக்கு ப்ராப்தமான ஸம்பத்து எம்பெருமானாரே' என்று அத்யவஸாயங் கொண்டிருக்க மாட்டாத துஷ்ட ஹ்ருதயர்களான மனிசர் இந்நூலைப் பழிப்பார்களாகில் அன்னவர்களுடைய பழிப்பே இதற்குப் புகழாய் விடும். அவ்வெம்பெருமானாருடைய நித்யஸித்தமான கல்யாணகுணங்களுக்குத் தகுதியான அன்பை உடையவர்களான மஹான்கள் இந்நூலானது பக்தியோடு கூடின ப்ரவ்ருத்தியை உடையதென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவ்விராமானுசனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய இந்தப் பாசுர மாலைகளிலுள்ள குற்றங்களைக் காணமாட்டார்கள்.

806. இயலும்பொருளுமிசையத்தொடுத்து ஈன்கவிகளன்பால்

மயல்கொண்டுவாழ்த்தும்இராமானுசனை மதியின்மையால்

பயிலும்கவிகளில்பத்தியில்லாதவென்பாவிநெஞ்சால்

முயல்கின்றனன் அவன்தன்பெருங்கீர்த்திமொழிந்திடவே.

6

விலகூரான கவிகள் ப்ரீதியினாலே சப்தமும் அர்த்தமும் நன்கு பொருந்தும் படியாக கவனம் பண்ணி வ்யாமோஹம் தலையெடுத்து துதிக்கும்படி நின்ற எம்பெருமானாரை வருணிக்கின்ற பாடல்களிலே பக்தியற்றதான என்னுடைய பாபிஷ்டமான நெஞ்சினாலே அவ்வெம்பெருமானாருடைய அளவற்ற கீர்த்திகளை பேசுவதாக புத்தி இல்லாமையினாலே ப்ரவர்த்திக்கின்றேன்.

807. மொழியைக்கடக்கும்பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாம்
 குழியைக்கடக்கும் நம்கூரத்தாழ்வான்சரண்கூடியின்
 பழியைக்கடத்துமிராமானுசன் புகழ்பாடி அல்லா
 வழியைக்கடத்தல் எனக்கினியாதும்வருத்தமன்றே. 7

வாய் கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி வாசாமகோசரமான பெரிய புகழை
 உடையவரும், கல்விச் செருக்கு, செல்வச் செருக்கு, குலச் செருக்கு என்னும் மூவகை
 குறும்புகளாகிற படுகுழியைக் கடந்திருப்பவருமான கூரத்தாழ்வானுடைய
 திருவடிகளை நான் ஆசிரயித்த பின்பு ஸர்வ பாப நிவர்த்தகரான
 எம்பெருமானாருடைய நற்குணங்களைப் பாடி ஸ்வருபத்திற்குச் சேராத தீய
 வழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கையானது அடியேனுக்கு இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம்
 ஈஷத்தும் ப்ரயாஸ ஸாத்யமன்று ; எளிதேயாம்.

808. வருத்தும்புறவிருள்மாற்ற எம்பொய்கைப்பிரான்மறையின்
 குருத்தின்பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையும்கூட்டி ஒன்றத்
 திரித்தன்றெரித்ததிருவிளக்கைத் தன்திருவுள்ளத்தே
 இருத்தும்பரமன் இராமானுசனெம்மிறையவனே. 8

வருத்தத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய பாஹ்ய விஷயங்களைப் பற்றின
 அஜ்ஞானமாகிற இருளைப் போக்குவதற்காக நமது குலத் தலைவரான
 பொய்கையாழ்வார் முற்காலத்தில் வேதாந்தங்களிற் பதிந்து கிடக்கும்
 பொருள்களையும் செந்தமிழ்ச் சொற்களையும் கூட்டி இரண்டையும் ஒன்று சேர
 திரியாக்கி ஜ்வலிக்கச் செய்த முதல் திருவந்தாதியாகிய திருவிளக்கை தனது திரு
 உள்ளத்திலே வைத்துக் கொண்டிரா நின்ற மஹாவைபவசாலியான எம்பெருமானார்
 நமக்கு ஸ்வாமி.

809. இறைவனைக்காணும் இதயத்திருள்கெட ஞானமென்னும்
 நிறைவிளக்கேற்றியபூதத்திருவடிதாள்கள் நெஞ்சத்
 துறையவைத்தாளுமிராமானுசன் புகழோதும்நல்லோர்
 மறையினைக்காத்து இந்தமண்ணகத்தேமன்னவைப்பவரே. 9

ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு உபகரணமான
 ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஜ்ஞானமாகிற அந்தகாரமானது நசிக்கும்படியாக ஞானமாகிற
 பூர்ண தீபத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளி இரண்டாந் திருவந்தாதியை அருளிச் செய்த
 பூதத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளை தமது திருவுள்ளத்திலே சாச்வதமாக ஸ்தாபித்து
 அவற்றையே அனுபவிக்கின்ற எம்பெருமானாருடைய திவ்ய குணங்களை
 இடைவிடாது அனுஸந்திக்கின்ற விலக்ஷண புருஷர்கள் தாம் இப்பூமண்டலத்திலே
 வேதங்களை ரக்ஷித்து என்றைக்கும் அழிவில்லாதபடி ப்ரதிஷ்டாபனம் பண்ண
 வல்லவர்கள்.

முத்தமிழ் வளர்த்த முனிவர்

M.A.V மதுஸூதனன்

"சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா அறநெறி யாவும் தெரிந்தவன்" என்று எம்பெருமானாரை அமுதக்கவியான அமுதனார் கொண்டாடுகிறார். ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷம் முதலிய ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களை மட்டுமே அருளிச்செய்துள்ளார். ஆயினும் அவர் முத்தமிழ் அறிஞராகவும் விளங்கினார் என்பதை குருபரம்பரை நூல்கள் மூலமாகவும், திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களில் காணும் பல்வேறு ஐதிஹ்யங்கள் மூலமாகவும் நாம் அறியலாம். இயல் தமிழ், இசைத்தமிழ் மற்றும் நாடகத்தமிழ் ஆகிய முத்தமிழிலும் தாம் வல்லநராக இருந்ததோடு மட்டும் அல்லாமல் அவைகளை வளர்க்கவும் பல வழிகளை வகுத்தார். எம்பெருமானாருக்கு பின்னர் அவதரித்த பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்கள் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் ஒப்பற்ற பாண்டித்யத் துடன் விளங்கி, தமிழர்கள் (தமிழ் இலக்கியங்கள் மட்டும் கற்றவர்கள்) கேட்ட பல கேள்விகளுக்குத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை கொண்டே விடை அளித்து அவர்களை வாய் மாளச் செய்துள்ளனர். மேலும் எம்பெருமானாருக்குப் பின்னர் வந்த ஆசார்யர்கள் பலர் உயர்ந்த கருத்துக்களை எளிய தமிழ்ப் பாசுரங்களாக நமக்கு அருளியுள்ளனர். எம்பெருமானாருடைய நேர்ச் சீடரான அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் வேதாந்தக் கருத்துக்களை, ஞான சாரம், ப்ரமேய சாரம் ஆகிய எளிய தமிழ் ப்ரபந்தங்கள் மூலம் விளக்கியுள்ளார். எம்பெருமானாரின் புனரவதாரமான மணவாள மாமுனிகள் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை விளக்கி எளிய தமிழில் வெண்பாப்பாடல்களாக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி என்கிற அற்புதமான பிரபந்தத்தை நமக்காக அருளிச்செய்துள்ளார். இப்படி

ஆசார்யர்கள் பலர் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டுகள் அனைத்திற்கும் வித்திட்டவர் ஸ்வாமி எம்பெருமானாரே ஆவார்!

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழிக்குப் பல தனியன்கள் அவதரித்துள்ளன. அதில் ஒன்று - "ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி இராமானுச முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன் ஆய்ந்தபெருஞ் சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதம் தரிக்கும் பேராத உள்ளம் பெற" என்பது. திருமலை அனந்தாழ்வான் அருளிய இத்தனியன் திருவாய்மொழியை தம் நெஞ்சில் தரிக்க எம்பெருமானாரை பிரார்த்திக்கும் விதமாக அமைந்துள்ளது. இங்கு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. இந்தப் பிரார்த்தனை யாரைக் குறித்துச் செய்திருக்க வேண்டும்? திருவாய்மொழியை அருளியவரான ஆழ்வாரைக் குறித்து செய்திருக்கலாம். அல்லது ஆழ்வாரின் அந்தரங்க சீடர்களான மதுரகவிகள் திறத்திலோ நாதமுனிகள் திறத்திலோ செய்திருக்கலாம். அல்லது பரமகாருணிகளான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்தோ பெரியபிராட்டியாரைக் குறித்தோ செய்திருக்கலாம். இவர்கள் திறத்தில் செய்யாமல் அனந்தாழ்வான் இப்பிரார்த்தனையை எம்பெருமனார் திருவடிகளில் செய்ததன் காரணம் என்ன என்று நாம் ஆராயவேண்டும். பராசர பட்டர் அருளிய அடுத்த தனியனில் "தமிழ்மறைகள் ஆயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்" என்று விடையைத் தெள்ளத் தெளிவாக நமக்குக் காட்டியுள்ளார். திருவாய்மொழியை ஈன்ற தாய் ஆழ்வார் என்றும் வளர்த்த தாய் எம்பெருமானார் என்றும் காட்டியுள்ளார். அது காரணமாகவே திருவாய்மொழியும் அதன் அர்த்த விசேஷங்களும் தம் நெஞ்சில் நிலைக்கவேண்டி வளர்த்த தாயான எம்பெருமானாரைப்

பிரார்த்தித்தார் அனந்தாழ்வான். திருமங்கை ஆழ்வாரின் பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் "எங்கள் கதியே இராமானுச முனியே சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா பொங்கு புகழ் மங்கையர் கோன் ஈந்த மறையாயிரம் அனைத்தும் தங்கு மனம் நீ எனக்குத் தா" என்கிற தனியனும் இதே கருத்தை உணர்த்துகிறது என்பதும் இவ்விடத்தில் குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

வேதாத்யாயனம் மட்டும் செய்திருந்தவர்களையும் திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கற்கும்படி நியமித்து அருளியவர் எம்பெருமானார். மேலும் அவர்களைக் கொண்டே திருக்கோயில் திருவிழாக்களில் திவ்யப்ரபந்தங்களை ஓதவைத்து வேதம் எவ்வாறு போற்றப்பட்டதோ அதே ஏற்றத்தை அருளிச்செயல்களுக்கும் கொடுத்தருளினார். திவ்யதேசங்களில் அருளிச்செயல் இன்றி ஒரு பூஜையும் இல்லை என்று சொல்லும் அளவிற்கு எந்த ஒரு வைதிகச் சடங்கிலும் அருளிச்செயல் ஓதுவதை ஒரு அங்கமாக ஆக்கினார். மேலும் செந்தமிழ் பாடுவார்களான ஆழ்வார்களுக்கு விக் கிரஹங்களை அனைத்துத் திருக்கோயில்களில் பிரதிஷ்டை செய்வித்து அவர்களுக்கு திருநகூத்திரம் முதலான வைபவங்களைச் சிறப்பாக நடத்த வழிவகுத்தார்.

ஆளவந்தாரின் முக்குறைகளில் ஒன்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் இயற்றவேண்டும் என்பது. எம்பெருமானார் மிகவும் சிரமப்பட்டு காஷ்மீரம் வரை சென்று போதாயன வருத்தி க்ரந்தத்தை சேவித்து ஆழ்வானின் துணைகொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யம் இயற்றி முடித்தார். அப்போது சிஷ்யர்கள் சிலர் ஸ்வாமியிடம் திருவாய்மொழிக்கும் ஒரு வ்யாக்யானம் இயற்றுமாறு பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு ஸ்வாமி திருவாய்மொழிக்கு தாம் ஒரு வ்யாக்யானம் இயற்றினால் அதற்குப் பிறகு வேறு யாரும் மற்றொரு வ்யாக்யானம் இயற்றத் துணிய மாட்டார்கள் என்று எண்ணினார். எம்பெருமானுடய குணங்களை பரிபூரணமாக அனுபவித்த ஆழ்வாரின் திருவாய்மொழிக்கு பல வ்யாக்யானங்கள் தோன்ற வேண்டும் என்றுத் கூறி தாம் வ்யாக்யானம் இயற்ற மறுத்துத் தம்முடைய சிஷ்யரான திருக்குருகைப் பிரான்

பிள்ளானை மணிப்ரவாளத்தில் ஒரு சிறு வ்யாக்யானம் இயற்றுமாறு நியமித்தார். மேலும் பின்னர் வரும் ஆசார்யர்களும் அவ்வப்போது வ்யாக்யானங்கள் இயற்றலாம் என்றும் நியமித்தருளினார். அதுவரை ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தம் என்றும் த்ராவிட வேதாந்தம் என்றும் இரண்டு கிளைகளாக விளங்கியவைகளை பின்னிப்பிணைந்து உபயவேதாந்தம் என்று ஆக்கியருளினார். உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தனம் மூலம் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தம் மட்டும் கற்றவர்களை தமிழ் வேதாந்தத்தையும் கற்கவைத்தார். ஆக, ஸ்வாமி ஒருபுறம் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய நூல்களை இயற்றி ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தை வளர்த்தார்; மற்றொருபுறம் திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யானங்கள் இயற்றச் செய்து வளர்த்தார் என்றால் மிகையாகாது.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் அனைத்துமே ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் இருந்தாலும் அவை அனைத்திற்கும் மூலம் ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களே என்பது திண்ணம். "பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு சூத்ர வாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்" என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய சூத்திரத்தில் இவ்விஷயம் முதலிக்கப்பட்டது. மேலும் எம்பெருமானாருடைய பல்வேறு க்ரந்தங்களில் காணப்படும் ஸ்ரீஸூத்திகள் அருளிச்செயல்களை அடியொற்றியே அவதரித்தன என்பதையும் பலபல உதாரணங்களைக் கொண்டு விளக்கி காஞ்சி ஸ்வாமி "த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவ ஸர்வஸ்வம்" என்கிற நூலில் காட்டியுள்ளார்.

எம்பெருமானார் திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்யவில்லை என்றாலும் அதன் வ்யாக்யானமானது எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதை பல நிர்வாஹங்கள் மூலம் காட்டியுள்ளார். ஆளவந்தாரின் சீடரான திருமாலை ஆண்டானிடம் ஸ்வாமி திருவாய்மொழி காலகேஷபம் கேட்டார். அப்போது ஆசார்யன் சொன்ன அர்த்தத்தை விட அற்புதமான அர்த்தத்தை ஸ்வாமி சாதிப்பார். ஸ்வாமி காட்டிய நிர்வாஹங்கள் ஆழ்வாருடைய தன்மையையும் திருவுள்ளத்தையும் உள்ளபடி அறிந்தும்

அந்தந்த ப்ரகாரணத்திற்கு சேரவும் இருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

திருவாய்மொழி முதல் பாசுரத்தில் "துயரறுசுடரடி" என்று எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை அருளிச்செய்கிறார் ஆழ்வார். அடியவர்களுடைய துயரங்களைப் போக்கும் திருவடி என்று முற்பட்ட ஆசார்யர்கள் விளக்கம் அளித்தனர். "அடியவர்களின் துயரை போக்குவதால் தான் துயர் அறும் திருவடி" என்று ஸ்வாமி விளக்கினார். ஆழ்வாருடைய துன்பங்களுக்கு காரணமான மயர்வைத் தீர்த்து, எம்பெருமான் தன் துயரறப் பெறுகிறான் என்பது ஸ்வாமியின் கருத்து.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்தில் மூன்றாவது திருவாய்மொழியில் "அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து அறியா மாமாயத்து அடியேனை வைத்தாய் ஆல்!" என்கிற மூன்றாவது பாசுரத்தை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார் ஆண்டான். அப்போது ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த பொருளாகத் திருமாலையாண்டான் கூறியதாவது: 'அறிவு நடையாடாத சிறு பிராயத்திலேயே அடியேனுக்கு மெய்யறிவைத் தந்து உனக்குத் தொண்டு செய்வதில் விருப்பத்தை உண்டாக்கி, பின்னர் அந்த மெய்யறிவை அழிக்கக் கூடாதவதான இந்த உடலோடு என்னைச் சேர்த்து வைத்தாயே என்று வருத்தத்தோடு ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்' என்று பாசுரத்தில் உள்ள சொற்களை உள்ளபடியே அன்வயித்து திருமாலை ஆண்டான் அருளிச் செய்த இப்பொருளைக் கேட்ட எம்பெருமானார், 'இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் இப்பாசுரத்திற்கு முன் அருளிச்செய்த பாசுரங்களிலும், இப்பாசுரத்திற்குப் பின் அருளிச்செய்த பாசுரங்களிலும் தம்முடைய மகிழ்ச்சியையே வெளியிட்டிருக்கிறார். (இதற்கு முன் பாசுரத்தில் 'அறியாதன அறிவித்த அத்தர்' என்றும், இதற்கடுத்த பாசுரத்தில் 'எனதாவியுள் கலந்த பெருநல்லுதவி' என்றும் எம்பெருமான் தமக்குச் செய்துள்ள உபகாரங்களை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடியுள்ளார் ஆழ்வார்.) எனவே நடுவேயுள்ள இப்பாசுரத்தில் மட்டும் ஆழ்வார் வருத்தத்தோடு அருளிச் செய்கிறார்

என்று கூறுவது பொருந்தாது. (எனவே பாசுரத்தில் உள்ள சொற்களை மாற்றி அன்வயித்து) அறியா மாமாயத்து அடியேனை (அறிவுகேட்டை விளைக்கும் சம்சாரத்திலே உழல்கின்ற என்னை) அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்தாய் (அறிவு நடையாடாத இளம் பருவத்திலேயே அடிமை செய்வதி அன்புடையவனாக ஆகும்படி செய்தாயே) என்று இதையும் எம்பெருமான் செய்த உபகாரமாக ஆழ்வார் மகிழ்ச்சியுடன் கூறுகிறார் என்று பொருள் கூறினார். ('ஆல் என்ற அசை நிலையை வருத்தப் பொருளில் ஆண்டான் அருளிச்செய்தார். எம்பெருமானார் அதையே மகிழ்ச்சிப் பொருளில் அருளிச்செய்தார்.

இப்படியே காலகேடிபம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஆறாம் பத்தில் முதல் திருவாய்மொழி பாசுரத்தில் ஒரு அற்புதமான உரையாடல் நடந்தது. "வைகல் பூங்கழிவாய்" என்கிற திருவாய்மொழி ஆழ்வார் சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடம் பறவைகளை தூது விடுவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் பத்தாவது பாசுரம் "மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த, ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும் உள்ள என்மின்களே" என்பது. தன்னைப் பிரிந்தவர்கள் எவரும் உயிருடன் தரித்து இருக்கமாட்டார்கள் என்று கருதியே எம்பெருமான் மீண்டும் வரவில்லை. ஆனால் அவனைப்பிரிந்த நான் ஒருத்தி உயிருடன் இருக்கிறேன் என்பதை அவனுக்குச் சொல்லுங்கள் என்கிறார் பராங்குச நாயகி என்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததாக திருமாலை யாண்டான் கூறினார். எம்பெருமானார் இதைக் கேட்டு, "இப்பொருள் அழகியதுதான்; ஆயினும் உத்தம நாயகனும் நாயகியும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்து வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்தாலும் ஒருவர் இறந்து விட்டால், மற்றொருவர் அதை அறியாவிட்டாலும் அவர்களுடைய உயிர் பிரிந்து விடும். இதைத் தமிழர்கள் 'இன்றியமையாமை' என்பர். எம்பெருமான் தான் உளனாகையால், நாயகியும் உள்ள என்பதை அறிந்தே இருப்பன். அவன் (வாலி, ராவணன் முதலிய) விரோதிகளை அழித்து, (ஸுகீர்வன், விபீஷணன் முதலிய)

அடியவர்களுக்கு முடிசூட்டி, செய்ய வேண்டிய செயல்களையெல்லாம் செய்து விட்டோம்; இனிச் செய்ய வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை என்று நினைத்திருக்கிறான். அவனிடம் சென்று இன்னும் அவனால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவள் நான் ஒருத்தி இருக்கிறேன் என்பதைப் போய்ச் சொல்லுங்கள் என்கிறாள் பராங்குச நாயகி என்று பொருளுரைத்தார்! (மாறில் போரரக்கன் மதிநீற்றெழச் சென்று உகந்த ஏறுசேவகனார் என்று இப்பாசுரத்தில் உள்ள அடிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, எம்பெருமானார் இவ்வாறு அருளிச்செய்தார்.) எம்பெருமானார் இயல் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டாக நாம் இவற்றைக் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி பெருமாள் திருமொழிக்கு "இன்னமுதம் ஊட்டுகேன்" என்கிற தனியனும், பெரிய திருமொழிக்கு "வாழி பரகாலன்" என்கிற தனியனும் அருளிச்செய்துள்ளார். ஸ்வாமி இவ்வளவு சிரத்தையுடன் அருளிச்செயல்களை வளர்க்கவில்லை என்றால் எப்படி ஆழ்வார்கள் காலத்திற்குப்பின் அவைகள் மறைந்தனவோ அதே போல் மறுபடியும் மறைந்திருக்கும். "ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா" என்று நாம் நாள் தோறும் ஒதி வருவது திவ்யப்ரபந்த விஷயம் அன்றி வேறில்லை என்பது உணரலாகிறது.

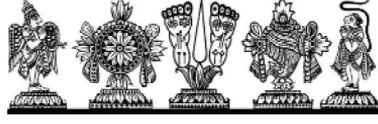
ஸ்வாமி இசைத்தமிழை வளர்க்கவும் பல வழிமுறைகளை செய்தருளினார். அதில் முக்கியமான ஒன்று ஸ்வாமி திருவரங்கம் அரையர் கலையை வளர்த்தது. நாதமுனிகள் காலம் தொடங்கி திருவரங்கத்தில் இசையோடு கூடிய அரையர் சேவை நடந்து வந்தாலும் எம்பெருமானார்தாம் அந்த கைங்கர்யத்தை மேலும் பொலிவுரச் செய்தார். நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி ஈடு வ்யாகனத்தில் பல இசைக்குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளமையை இசைவல்லுனர்கள் காட்டியுள்ளனர். இவை அனைத்தும் எம்பெருமானாரிடம் இருந்து வந்தவையே ஆகும். திருவரங்கத்தில் பல சந்தர்ப்பங்களில் எம்பெருமான் திருமுன்பே வீணை இசையோடு அருளிச்செயல்கள் பாடப்படுகின்றன. இந்த வழிமுறையும் அவர் ஏற்படுத்தியது என்றே கூறுகின்றனர்.

நாடகத்தமிழுக்கும் எம்பெருமானார் ஆற்றியுள்ள தொண்டு அளப்பரியது. ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களில் மிகவும் ஈடுபாடு உடையவரான எம்பெருமானார் அரையர் சேவைகள் நடைபெறும்போது அரையர்கள் செய்யும் அபிநயங்களையும் கூர்ந்து கவனித்து, பல இடங்களில் திருத்தங்களும் காட்டியிருக்கிறார். ஒருமுறை வாசுதேவன் வலையில் தாம் அகப்பட்டதாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்துள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திற்கு (5-3-7) அபிநயம் செய்த ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாள் அரையர், வலை என்பதற்கு கைகளால் வலை போல் அபிநயம் செய்து காட்டினார். இதைக் கண்ட எம்பெருமானார், எம்பெருமான் தன்னுடைய திருக்கண் நோக்கத்தினாலேயே ஆழ்வாரை வசப்படுத்தியமையால், ஆழ்வார் வலை என்று எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களையே என்பதை தெரிவிக்கும் வகையில் வலை என்று திருக்கண்களைக் காட்டியருளினார். எம்பெருமானாரின் குறிப்பை கவனித்த அரையர் அடுத்த முறை வலை என்பதற்கு தம் திருக்கண்களை காட்டினார். ஒருமுறை அரையர் நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும் (திருவாய்மொழி 5-10-6) என்று பாடிய போது எம்பெருமானார், 'இவையெல்லாம் கண்ணபிரான் தொட்டிலிலே செய்தவை' என்றாராம். எம்பெருமானாரை அடியொற்றிப் பின் வந்த ஆசார்யர்களும் இதே போல அபிநயங்களில் பல திருத்தங்களை காட்டி அக்கலைக்கு மேலும் பெருமை சேர்த்தனர். திருவரங்கம் அரையர் சேவையில் பாசுரங்கள் அபிநயங்களை தவிர ஸமுத்ர மதனம், ஹிரண்ய வதம், கம்சவதம், முத்துக்குறி போன்ற பல சரித்திரங்கள் அழகிய மணவாளன் திருமுன்பே அரையர்களால் நாடகமாக நடத்தப்படுகின்றன. இவையும் எம்பெருமானார் நியமனம் என்றே கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு, எம்பெருமானார் திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கொண்டே முத்தமிழையும் வளர்த்தபடியால்தான் அமுதனார் அவரை 'சொல்லார் தமிழ் ஒருமுன்றும் தெரிந்தவன் - இராமானுசன் என்று போற்றியுள்ளார்.

திருவல்லிக்கேணியில் நவகர்ந்த பாராயணம்

எம்பெருமானாருடைய ஆயிரமாவது திருநகூத்தர பூர்த்தியை முன்னிட்டு பங்குனித் திருவாதிரை (3-2-2017) அன்று திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதிஸ்வாமி திருக்கோயிலில் எம்பெருமானார் திருமுன்பே, அவர் அருளிச்செய்த ஒன்பது கிரந்தங்களும் பாராயணம் செய்யப்பட்டன. ஸ்ரீபாஷ்யகாலகேஷபம் செய்த அதிகாரிகளான ஸ்ரீ உ.வே. வித்வான்கள் மண்டயம் அனந்தாண்பிள்ளை லக்ஷ்மீ தாதாசார்ய ஸ்வாமி, திருப்புல்லாணி ஸுந்தராஜ ஐயங்கார் ஸ்வாமி, மண்டயம் அனந்தாண்பிள்ளை வேங்கடக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமி, திருவெள்ளறை மேலத்திருமானிகை அம்மாள் விஷ்ணுசித்தன் ஸ்வாமி, திருப்புல்லாணி நரஸிம்மன் ஸ்வாமி, திருக்கோவலூர் (எம்பெருமானார் ஜீயர்) மணிவண்ணன் ஸ்வாமி, பரவஸ்து வரதராஜன் ஸ்வாமி, ராகவன் ஸ்வாமி ஆகியோர் கிரந்த பாராயணம் செய்தனர். காலை ஒன்பது மணியளவில் எம்பெருமானார் ஸன்னிதி முன்பே தொடங்கப் பெற்று, இடைவிடாமல் பாராயணம் செய்யப் பெற்று, மாலை ஐந்து மணியளவில் கிரந்தங்கள் சாற்றுமறையும் நடைபெற்றது. கிரந்தபாராயணம் செய்த வித்வான்கள் அனைவருக்கும் எம்பெருமானார் பிரசாதமாக பட்டும் மாலையும் முதலியாண்டானும் ஸாதிக்கப் பெற்று, ஸம்பாவனைகளும் ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றன. இந்நிகழ்ச்சிகளை திருவல்லிக்கேணி உடையவர் கைங்கர்ய ஸபை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி திருக்கோயில் நிர்வாக அதிகாரி, அர்ச்சகர்கள், அத்யாபகர்கள், கைங்கர்யபரர்கள், திருக்கோயில் பணியாளர்கள் முதலியவர்கள் அனைவரும் இந்நிகழ்ச்சியை மிகவும் சிறப்பாக நடத்திக் கொடுத்தது குறிப்பிடத் தக்கது.

ஸ்ரீநாச்சியார் யாத்ரா

நெ.5. பழனி ஆண்டவர் தெரு, ராதா நகர், குரோம்பேட்டை, சென்னை - 600 044.

கே. முரளிதரன்

கைபேசி: 0-94451 72520, 94452 32368 அகம் தொலைபேசி: 044-2265 1359

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பாபு - அண்ணன் திருமானிகை ஆராதகர் 0-98947 32903

யாத்திரை நாள்	யாத்திரை இடம்	கட்டணம்
ஏப்ரல் 28 முதல் மே 1 வரை 4 நாட்கள்	பஞ்ச நரசிம்ம கோபுரம் மங்களகிரி, மட்டப்பள்ளி, வாடபள்ளி, கேதவரம் வேதாத்திரி மற்றும் பத்ராசலம்	8,000/-
மே 7 முதல் மே 17 வரை 11 நாட்கள்	பத்ரீநாத் யாத்ரா மதுரா, ஆய்ப்பாடி/கோகுலம், யமுனை நதி, நிதி பவன், ஹரித்வார், ரிஷிகேஷ், தேவப்ரியாகை (கண்டமென்னும்கடிநகர்) ஜோஷிமட் (திருப்பிரிதி), பத்ரீநாத், டெல்லி திரும்புதல்	17,500/-
மே 26 முதல் மே 29 வரை 4 நாட்கள்	பாண்டிய நாட்டு யாத்ரா திருமெய்யம், திருக்கோட்டியூர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், திருத்தண்கால் நவதிருப்பதிகள், வானமாமலை திருக்குறுங்குடி, திருப்புல்லாணி (சேது ஸ்நாநம்) திருமாலிருஞ்சோலை, கூடலழகர், திருமோகூர், சென்னை திரும்புதல்.	8,000/-
ஜூலை 6 முதல் ஜூலை 16 வரை 11 நாட்கள்	பஞ்ச த்வாரகை யாத்ரா பேட் த்வாரகை, முன் த்வாரகை, ஸ்ரீநாத் த்வாரகை, டாகூர் த்வாரகை, காங்க்ரோலி த்வாரகை, விராவல் உதயபூர், ஜெய்பூர்,(sight seeing) புஷ்கர், டெல்லி	18,000/-

இரண்டு வேளை ஆகாரம், ஒரு வேளை டிபன், இரண்டு வேளை காபி,
மற்றும் பொது தங்குமிடம் (Dormitory Hall) போன்றவை அடங்கும்.
வட நாட்டு திவ்யதேசங்களுக்கு 3 மற்றும் 4 நபர்களுக்குத் தனித்தனி ரூம் வசதி
(அட்டாச்ட் பாத்ருமுடன்) செய்து தரப்படும்.

காரேய் கருணை இராமாநுசு!

५३) तद्व्यापारफलं च ज्ञानं तद्रामि युक्तं स्नानाध्ययनादिफलवत् । अत एव सत्यतपाः - *द्रष्टृश्चक्षुषः इति । तन्न, विकल्पासहत्वात् । तथाहि - किं प्रत्येकमिन्द्रियाणि चेतनानि, संभूय वा ? यदि प्रत्येकम्, इन्द्रियान्तरदृष्टस्येन्द्रियान्तरेण प्रतिसन्धानं न स्यात् । अस्ति च तत् - यमहमद्राक्षं, तमहं स्पृशामीति ।

५४) तन्न, विकल्पासहत्वात् । तथाहि - किं प्रत्येकमिन्द्रियाणि चेतनानि, संभूय वा ? यदि प्रत्येकम्, इन्द्रियान्तरदृष्टस्येन्द्रियान्तरेण प्रतिसन्धानं न स्यात् । अस्ति च तत् - यमहमद्राक्षं, तमहं स्पृशामीति ।

53) அந்த இந்திரியங்களின் செயலின் பயனான அறிவு அவைகளிலே உள்ளது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேணும். எங்கனே, நீராடுதல், அத்யயனம் செய்தல் (*கல்வி கற்றல்*) முதலிய செயல்பாடுகளினாலே ஏற்படக்கூடிய பலனான ஸூத்₃தி₄ (*உடற்கூறுமை*), ஞானத்தெளிவு ஆகியவை அவைகளைச் செய்தவனுக்கு ஏற்படுகிறதோ, அதேபோல் இங்கும் இந்திரியங்களின் செயல்களினாலேயே அறிவு ஏற்படுகிறபடியால், அறிவு என்பது இந்திரியங் களிலே உறையக்கூடியது - என்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இதனால், புலன்களே ஆத்மா எனத் தேறிவிடும். இப்படி, இந்திரியங்களே (*புலன்களே*) ஆத்மாவாகிற படியால்தான் 'ஸத்யதபா:' என்கிற ரிஷியும் கூட "கண்ணால் (காண்கையாலே) ஏற்படக் கூடிய நேரடி அறிவைக்கொண்ட இந்தக் கண்ணாகிய இந்திரியம்" என்று கூறினார்.

54) (ஆனால்) இந்த இந்திரியாத்ம வாதமும் சரியன்று, விசாரத்துக்குப் பொருந்தாமையாலே. 'இந்திரியங்களே ஆத்மா' என்பதன் கருத்து என்ன? 'ஒவ்வொரு இந்திரியமும் தனித்தனி ஆத்மா' என்று அர்த்தமா? அல்லது, 'எல்லாப் புலன்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு ஆத்மா' என்று அர்த்தமா? முதல் பக்ஷம் பொருந்தாது. அந்த பக்ஷத்தைக் கொண்டால், ஒரு புலனாலே அறியப்பட்ட வஸ்துவானது, மற்றொரு புலனாலே அறியப்படாததாய் ஆகக்கூடும். ஆனால் உலகில் 'எதனை நான் கண்ணால் கண்டேனோ, அதனையே நான் தொடுகிறேன்' என்பதாகவே அநுபவம் உள்ளது. (*அதாவது, ஒவ்வொரு இந்திரியமும் தனித்தனியான ஆத்மா என்று சொன்னால், 'கண்' என்கிற புலனானது ஒரு ஆத்மா என்றும், 'தவக்' என்கிற தொடுவணர்ச்சிப் புலனானது மற்றொரு ஆத்மா என்றும் ஏற்படும். உதாஹரணமாக, லோகத்தில் எங்கனே 'சைத்ரன்' எனும் பெயருடைய ஒருவனால் - ஒரு ஆத்மாவால் - அறியப்பட்ட வஸ்துவை, 'மைத்ரன்' எனும் பெயருடைய மற்றொருவன் - வேறொரு ஆத்மா - தன் ஞாபகத்தில் கொள்ள இயலாதோ, அது போலவே 'கண்' என்கிற இந்திரியத்தாலே அறியப்பட்ட வஸ்துவை, 'தவக்' என்கிற மற்றொரு புலன் தன் ஞாபகத்தில் கொள்ளமுடியாது. எனவே 'இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி ஆத்மா' - என்ற கொள்கை உலக அநுபவத்துக்கு எதிரானதாக இருக்கிறது.)*

५५) अत एव न संभूयापि चेतनत्वम् । न हि पञ्चभिरिन्द्रियैस्संभूयैकं वस्त्वनु-
भूयतेऽनुसन्धीयते वा । एकेन्द्रियविगमे च प्रायणप्रसङ्गश्च ।

५६) इन्द्रियचैतन्ये च तत्तदिन्द्रियापाये तत्तदिन्द्रियार्थस्मरणमपि न भवेत् । न च
तद्व्यापारफलतया तत्समवायित्वं ज्ञानस्य, शस्त्रादिव्यापारजन्मनोऽपि पापादेः परसमवायित्वात् ।

55) இக்காரணத்தினாலேயே, இரண்டாவது பக்ஷமான 'ஐம்புலன்களும் சேர்ந்து ஒரே ஆத்மா' என்ற வாதமும் சரியன்று. ஐந்து புலன்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு வஸ்துவை நேரடியாகத் தெரிந்துகொள்கிறது என்றோ, அந்த வஸ்துவைத் தன் ஞாபகத்தில் கொள்கிறது என்றோ கூறவே முடியாது. (அதாவது, ஐந்து இந்த்ரியங்களின் சேர்க்கையே 'நான்' என்கிற ஆத்மா - என்று கொண்டால், அப்போது லோகத்திலே 'நான் குடத்தை அறிகிறேன்', 'நான் தேவதத்தனைப் பார்க்கிறேன்' என்பது போன்ற அநுபவங்கள் ஏற்படமாட்டா. ஏனெனில், ஐந்து இந்த்ரியங்களும் சேர்ந்தே அறியக்கூடிய வஸ்து என்பதே இவ்வலகில் கிடையாது.) மேலும், இந்த இரண்டாம் பக்ஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், ஏதேனும் ஒரு இந்த்ரியம் நாசமடைந்தாலும்கூட, ஜீவாத்மாவுக்கு மரணம் ஸம்பவிக்கும் என்றே தீர்மானிக்க வேண்டிவரும். (ஐந்து கருவிகளின் கூட்டமே ஜீவாத்மா என்றால், ஏதேனும் ஒரு கருவி நாசமடைந்தாலும்கூட, அந்த 'ஐங்கருவிகளின் கூட்டம்' குலைவதாலே, அந்த ஜீவாத்மா நாசமடைந்தான் என்றே தேறிவிடும். ஆனால், இது லோகாநுபவத் துக்குப் புறம்பானது. உலகில், குருடர் - செவீடர் போன்றோருக்கு ஒவ்வொரு இந்த்ரியம் இல்லாதபோதிலும்கூட, அவரவர் ஆத்மா இருக்கிறது - என்பதை அறிய முடிகிறது.)

56) மேலும், இந்த்ரியங்களுக்கு சைதந்யம் (ஞானம்) உண்டு என்று கொண்டால், அப்போது அந்தந்த இந்த்ரியத்தின் நாசம் ஏற்படின், அதன்பிறகு, அந்தந்த இந்த்ரியத்தாலே முன்பு அறியப்பட்ட வஸ்துவின் நினைவு ஏற்படாமல் போய்விடும். (ஒருவன் முன்பு, தான் கண்ணால் கண்ட வஸ்துவை, அவன் தனது கண்ணை இழந்தாலும்கூட நினைவில் கொள்கிறான் - என்பதை நாம் லோகத்தில் பார்க்கிறோம். ஒரு வாதத்திற்காக, 'கண்' ஆகிற அந்த இந்த்ரியமே ஆத்மா - என்று நாம் கொண்டால், அப்போது அவனுக்கு 'கண்' இந்த்ரியம் செயலிழந்தபின், அந்தக் கண்ணாலே அறியப்பட்ட வஸ்துக்களின் நினைவு ஏற்படக்கூடாது; ஆனால் அப்படிக்காணாமையாலே, 'கண்' முதலிய புலன்களே ஆத்மா - என்று சொல்வது தவறு எனத் தேறுகிறது.) முன்பு ஒரு ஆக்ஷேபம் எழுப்பப்பட்டது: 'ஒரு வஸ்துவின் செயலினாலே ஏற்படக்கூடிய பலனானது, அந்த வஸ்துவிலேயே இருக்கக் கூடியதாய் அமையும்' - என்பதாக. (அதுவும் தவறு என்று இங்கு கூறுகிறார்) கருவிகளின் செயல்பாட்டாலே ஏற்படக்கூடியதொன்றாகையாலே அறிவானது அந்தந்தக் கருவிகளிலேயே இருக்கக்கூடியதாய்க் கொள்ளவேண்டும் - என்று கூறமுடியாது, அப்படிப்பட்ட நியமத்திற்கு ப்ரமாணம் இல்லாமையாலே. ஆயுதங்களின்

५७) अन्यथा च प्रष्टुः मृत्युपपत्तिं शरणागतपरित्यागस्य नृशंसतां चालोच्य सत्यतपसस्तथावचनम् ॥

५८) अस्तु तर्हि मन एव चेतनम् । तथासति हि पूर्वोक्तादोषाः परिहृता भवन्ति । तद्धि सर्वेन्द्रियाध्यक्षं प्रज्ञायते प्रतिज्ञायते च । उपपद्यते चेन्द्रियान्तरेण प्रतिसन्धानम्,

செயல்பாட்டாலே ஏற்படக்கூடிய பாபம் முதலியவைகள், அந்த ஆயுதங்களை ப்ரயோகிக்கக்கூடிய ஆத்மாவிடத்திலேயே இருக்கும்; ஆயுதங்களில் இருக்கமாட்டா. ஆகையாலே, முற்கூறிய நியமம் தவறு.

57) முன்பு, ஸத்யதபா: என்கிற ரிஷியின் வசனத்தை ப்ரமாணமாகக்காட்டி, 'புலன்களே ஆத்மா' என்று யாதொரு வாதம் எழுப்பப்பட்டதோ, அதுவும் தவறு, அந்த ரிஷியின் அப்படிப்பட்ட வார்த்தைக்கு வேறு ஒரு கருத்து உள்ளபடியால். அதாவது, தன்னிடத்திலே வந்து 'வராஹம் எங்கே?' என்று கேட்பவனுடைய (பசியினால் ஏற்படக்கூடும் அவனது) மரணத்தைக் குறித்து இரங்கி ஆலோசிக்கும்போதே, தன்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்த அந்த வராஹத்தைக் கைவிடுவது மிகக்கொடியது - என்பதையும் நினைத்து, அந்த ரிஷி அங்ஙனே (உண்மையை பட்டும்படாமலும்) மறைமுகமாகக்கூறினார். (ஸ்ரீவராஹ புராணத்தில் ஒரு கதை தெரிவிக்கப்படுகிறது. இந்த்ரனும் ஸ்ரீமஹாலிஷ்ணுவும் சில ரிஷிகளைப் பரீக்ஷித்துப்பார்ப்பதற்காக முறையே வேடனாகவும், வராஹமாகவும் ரூபம் எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். வராஹரூபியான ஸ்ரீமஹாலிஷ்ணுவானவர் தன்னை ஒரு வேடுவன் துரத்துகிறான் என்கிற வ்யாஜத்தைக் கொண்டு அந்த ரிஷிகளின் ஆம்ரமத்துக்குள்ளே புகுந்தார். அந்த வராஹத்தைத் துரத்திக்கொண்டு வந்த வேடன், அங்குள்ள ரிஷிகளிடம் 'வராஹம் எங்கே சென்றது?' என்று வினவ, அந்த ரிஷிகள் தம் சங்கடத்துடன் என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் திகைத்து நின்றனர். 'வராஹம் இங்கே உள்ளேதான் உள்ளது' என்று சொன்னால், அப்போது தங்களிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்த அந்த வராஹத்தைக் காட்டிக்கொடுத்ததாக ஆகிவிடும்; அது மிகக் கொடியது - என்று அஞ்சினர். ஆனால் உண்மையைக் கூறவில்லை என்றால், அந்த வேடனுக்கும் அவனது பரிவாரங்களுக்கும் ஆகாரம் கிடைக்காமல் மரணம் ஏற்படக்கூடும். எனவே அவர்கள் செய்வதறியாது திகைத்தபோது, ஸத்யதபா: என்கிற ரிஷி மிகவும் சாதூர்யமாகச் சொன்ன வார்த்தையின் கருத்தாவது: வராஹம் எங்கே உள்ளது - என்கிற அறிவு கண்ணிற்கே உள்ளது. ஆனால் அதற்கோ நாவு இல்லாதபடியால், அவ்விஷயத்தைப் பேசமுடியாது. வாக்காகிற இந்த்ரியம் நாவினைக் கொண்டதாலே, அதனால் பேசமுடியும்; ஆனால் அதற்கோ பார்க்கும் சக்தி கிடையாது. எனவே வராஹம் சென்ற இடத்தை, அந்த 'வாக்' இந்த்ரியம் பார்க்கவில்லை. ஆகவே எப்படி பதில் கூறமுடியும்? - என்று இங்ஙனே சாதூர்யமாக மறுமொழி கூறினார் அந்த ரிஷி. இதன் மூலம் அவர், 'வராஹம் எங்கே இருக்கிறது' என்பதை கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

दर्शनानुसन्धानाधारस्य मनस एकत्वात् । तत्तदिन्द्रियापायेऽपि स्मरणमप्युपपद्यते एव, मनसो नित्यत्वात् ।

५९) तदपि न, करणत्वात् चक्षुरादिवत् । बाह्यान्तरसकलविषसंवेदनकरणतया हि मनः प्रकल्प्यते । बाह्येन्द्रियेषु यथायथं निजविषयसन्निकर्षभागिष्वपि यतो न युगपदेव सर्वे विषयाः

நான் அறிவேன் - என்பதை மறை முகமாகத் தெரிவித்துவிட்டு, ஆனால் அதே சமயம், 'வராஹம் இங்குதான் உள்ளது' என்பதை நேரடியாகக் கூறாமலும் இருந்தார். ஆக, இங்கு 'கண்ணால் காணப்பட்ட நேரடி அநுபவத்தைக் கொண்ட கண்ணாகிற புலன்' என்கிற வார்த்தையானது வேறொரு கருத்தாலே கூறப்பட்டதேயன்றி, 'புலன்களே ஆத்மா' என்ற நோக்கில் அல்ல.)

58) (பூர்வபக்ஷம்:) இப்படியாகில், அப்போது மநஸ்ஸே சேதநனாகக் கடவது! இப்படிக்கொண்டால், முன்பு காட்டப்பட்ட தோஷங்கள் அனைத்தும் பரிஹாரம் செய்யப்பட்டவைகளாய் (நீக்கப்பட்டவைகளாய்) ஆகிவிடுகின்றனவே! அந்த 'மநஸ்' இந்திரியமானது மற்ற அனைத்து இந்திரியங்களையும் நியமனம் செய்யக் கூடியதாய் எங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. 'ஆத்மா வேறு ஒன்று' என்று சொல்லக்கூடிய உங்களாலும்கூட ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. எனவே 'மநஸ்'ஸே ஜீவாத்மா என்று கொண்டால், அப்போது ஓர் இந்திரியத்தாலே அறியப்பட்ட வஸ்துவை, மற்றொரு கருவியாலே ஞாபகத்தில் கொள்ளுதல் என்பதும் கூட ஏற்படும்; ஏனெனில், அதனை நேரடியாக அநுபவிப்பது மற்றும் அதை நினைவில் கொள்வது என்கிற இந்த இரு அறிவுகளுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது ஒரே 'மநஸ்' என்கையாலே! மேலும், அந்தந்தக் கருவியின் நாசம் ஏற்பட்டாலும்கூட, அக்கருவியால் முன்பு அறியப்பட்டபொருளின் நினைவு ஏற்படக்கூடியதுதான்; ஏனெனில் 'மனம்' என்கிற தத்த்வம் நித்யமாய் உள்ளபடியாலே. [இந்த பக்ஷத்தில், 'நான்' என்று அறியக்கூடிய ஜீவாத்ம தத்த்வமானது 'மநஸ்'ஸாகிற இந்திரியமேயன்றி, அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஒன்று அன்று. 'மநஸ்' தத்த்வம் நித்யமாய் உள்ளபடியாலும், மற்ற ப3ாவஹய இந்திரியங்களுக்கு (புறப் புலன்களுக்கு) நியாமகமாய் உள்ளபடியாலும், முற்கூறிய பக்ஷத்தில் ஏற்பட்ட தோஷங்கள், இந்த பக்ஷத்தில் ஒட்டாதவையாகிவிடும் - என்பது பூர்வபக்ஷியின் கருத்து.]

59) (பூர்வபக்ஷத்திற்கு மறுப்பு:) அதுவும் தவறு, 'கண்' முதலிய புலன்களைப் போலே, மநஸ்ஸும்கூட ஞானத்தின் ஒரு புலனாய் உள்ளபடியாலே. அதாவது, க4டம், படம் முதலிய வெளி வஸ்துக்கள் மற்றும் ஸுக2ம்-து3:க்க2ம் முதலிய அந்தரங்க உணர்வுகள் போன்ற அனைத்து வஸ்துக்களின் அறிவுக்குக் காரணமாயன்றோ மநஸ்ஸானது கல்பிக்கப்படுகிறது. கண் முதலிய வெளிப் புலன்கள் அவ்வவற்றுக்குரிய விஷயங்களுடன் தொடர்பு கொண்டபோதிலும் கூட, ஒரே க்ஷணத்தில் அனைத்துவிஷயங்களும் அறியப்படுவதில்லையே! எனவே, பல ஜ்ஞாநங்கள் ஒரே

தூண்டுதல் இல்லாவிடில் தானே கார்யம் செய்யமாட்டாது. அதுபோல், உலகுக்கு உபாதாநகாரணம் பரமாணுக்களேயாகிலும் அவற்றை ஒரு சேதநன் தூண்டச் செய்யவேண்டும். அந்த சேதநன் அப்பரமாணுக்களையும், அவற்றாலுண்டாகும் கார்ய வகைகளையும் அவற்றின் பயன் முதலானவற்றையும் அறிந்தனவாக வேண்டும். இந்த அறிவு அஜ்ஞரான ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கூடாதாகையால், இவர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக ஜகத்துக்கு நிமித்த காரணபூதனான ஸதாசிவன் என்பான் ஒருவனை தார்கிகனைப்போல் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்பார்).

ஆநுசாலநம்

- (உப), (1) உபதேசத்தால் அறியப்படும் பொருள், (2) விதி (ஆஜ்ஞை) ப்ரியுத்தமானது, (3) வ்யுத்தபத்தி ஸித்தமானது.

ஆநுசாலநிகபர்வம்

- (தத்ஸ), மஹாபாரதத்தில் பதினமூன்றாவது பர்வம்.(இதில் 146 அத்யாயங்களும், 8000 ச்லோகங்களும் இருக்கின்றன. தர்மபுத்ரன் யுத்தத்தில் தந்தை, பிள்ளை முதலான பந்துக்களைக் கொன்றதினால் அதர்ம சங்கை பிறந்து மனம் கலங்கி இருக்கையில், சாந்தி பர்வத்தில் சரதல்பகதரான பீஷ்மாசார்யர் உபதேசித்த தர்மங்களைக் கேட்டு மனத் தெளிவுற்றதும், தார்மிகமான நடவடிக்கையும், அர்த்தாகமந காரணமான வ்யவஹாரமும், பலவகையான தானங்களின் பலன்களும், தானார்ஹமான ஸத்பாத்ரங்களும், தான ப்ரகாரமும், ஆசாரவிதிகளும், ஸத்யம் நல்லகதியைக் கொடுக்கும் என்பதும், கோப்ராஹ்மணர்களுடைய மஹா பாக்யமும், புண்யதேச புண்ய காலங்களில் பண்ணின தர்மங்களினுடைய ரகச்யங்களும், இவற்றையெல்லாம் உபதேசித்த பிறகு பீஷ்மாசார்யர் ஸ்வர்க்லோகத்தை அடைந்ததும் ஆகிய இவ்விஷயங்கள் இதிலுண்டு).

ஆநுஷங்கிகம்

- (உப), "இதைச்செய்வோம்" என்று உத்தேசித்து ஒரு கார்யத்தைச் செய்யாமல் வேறொரு பயனை உத்தேசித்துச் செய்யப்புகில் தன்னடையே ஸித்திக்குமது. ("சில பாகவதர் காட்டிலே வழிபோகாநிற்க, அவர்களை ஹிம்ஸித்துக்கையில் உள்ளதை அபஹரிப்பதாக வழிபறிக்காரர் உத்யோகிக்கிற அளவிலே, ஸ்வகார்யத்திலே போகிறானொரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனைத் தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறானாக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாது ஒழிய....." முதலான ஸ்ரீவசநபூஷணை 381-வதுசூத்ரத்தின் படியே, வேறு கார்யமாகப் போகிற சேவகனால் தன்னடையே ஸித்தித்த பாகவத ரக்ஷணம் முதலானவை. மோக்ஷப்ராப்தியை உத்தேசித்து பகவத் உபாஸநம் பண்ண, அதினால் தன்னடையே ஸித்திக்கிற சிராயுஸ்ஸு, அரோகமான ஜீவனும், புத்ர பசு கீர்த்யந்யந்நாதி ப்ராப்தி, சிஷ்யபுத்ராதிகள் பகவத் பரராயிருக்கை முதலான பலன்கள் ஆநுஷங்கீகங்களாம்).

ஆநுஷ்டுபம்

- (உப), 32 அக்ஷரம் கொண்ட ஆநுஷ்டுப் ரூபமான சந்தஸ்.

ஆந்ருசம்ஸ்யம்

- (உப), தயை - ஸ்வார்த்தம் என்றுமின்றியிலே கேவலம் பிறருடைய துக்கத்தைக் கண்டு பொறாமல் அதைப்போக்கி ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்கிற இச்சை.

- ஆந்தரகுணம் - (தத்ஸு), சமம், தமம் முதலான ஆத்ம குணம்.
- ஆந்தரதமஸ்ஸு - (தத்ஸு), உள்ளிருள் - அஜ்ஞானம்.
- ஆந்தரத்ருஷ்டி - (தத்ஸு), உட்கண் - ஞானக்கண்.
- ஆந்தரசத்ரு - (தத்ஸு), சரீரத்துக்குள்ளே இருக்கிற சத்ரு - சத்ருவைப்போல் பாதகமான இந்த்ரியங்கள்.
- ஆந்தராளக்குடி - (உப), முக்தனும் ஸம்ஸாரியுமல்லாமல் அவ்விருவர்க்கும் நடுவிலுள்ள முமுகுக்கள்.
- ஆந்தராளிகர் - (தத்ஸு), சேதநர்க்கும் ஈச்வரனுக்கும் நடுவில் நின்று இருவரையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துவிடும் கடகர்-ஆசார்யர்கள்.
- ஆந்தனையும் - (தே), (தமக்காவது பிறர்க்காவது) (1) சக்யமான வளமும் - கூடுமானவரையில், (2) முடியுமாவளவும்.
- ஆந்தை - (தே), ஒரு பக்ஷி. (தெலுங்கில் -குட்லகூப).
- ஆந்தோலனம் - (உப), சலநம் - மெள்ள மெள்ள அசைத்தல்.
- ஆந்தோளிகை - (உப), பல்லக்கு.
- ஆந்யபர்யம் - (உப), அந்யபரதை -பார்யை முதலான பந்துக்கள், சப்தம் முதலான விஷயங்கள் முதலான ஓரோர் அர்த்தங்கள் ப்ரஸ்துதமாக, அவற்றில் நசையற்று மற்றொன்றில் ப்ரியப்படுகை.
- ஆந்வீக்ஷிகீ - (ஸம்), தர்க்கவித்யை. (ப்ரத்யக்ஷமாகவாவது பரோக்ஷமாகவாவது அறியப்பட்ட அர்த்தங்களை நெஞ்சில் த்ருடப் படுத்திக்கொள்வதற் காகப் பின்னும் யுக்திகளைக்கொண்டு அறிகைக்கு ஸாதனமான வித்யை - அநுகூல ப்ரதானமான ந்யாய வைசேஷிக சாஸ்த்ரங்கள். முதலிலே அறிவது - ஈக்ஷணம், அதை அநுஸரித்துப் பின்னும் பின்னும் பரிசீலிப்பது அந்வீக்ஷணம், அதை ப்ரயோஜனமாக உடையது - அந்வீக்ஷிகீ).
- ஆப: - (ஸம்), ஜலம். (இது நித்ய பெண்பாலாய் பன்மையாய் இருக்கும்).
- ஆபகா - (ஸம்), (ஆபாம் ஸமாஹ: - ஆபம், தேந கச்சதி) நதி -ஆறு.
- ஆபணம் - (தத்ஸு), கடை -தான்யம் சாகம் முதலியவை விற்குமிடம்.
- ஆபத் - (ஸம்), ஸங்கடம் -விபத்து-கஷ்டம்-வருத்தம்-துக்கம்.
- ஆபதிதம் - (உப), ப்ராப்தமாயிற்று - விழுந்தது.
- ஆபத்தி: - (ஸம்), (1) ப்ராப்தி, (2) ஆபத்து, (3) தோஷம், (4) விருப்பம் இல்லாத அநிஷ்டத்தை ப்ரஸங்கிக்கை.
- ஆபத்ஸகத்வம் - (உப), ஸங்கடம் நேரிடும் காலத்தில் தோழனாயிருக்கை - அக்காலத்தில் உடனிருந்து உதவுகை.
- ஆபந்ந: - (ஸம்), (1) அடைந்தவன் ("ஆபந்நஸம்ஸ்ருதிம்கோராம்"), (2) ஸங்கடத்தை யுடையவன், (3) ஆத்மப்ராப்திகாமன் - கைவல்யார்த்தி (ஸம்ஸாரமாகிற ஆபந்நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தையே விரும்புமவனாகையால் இவனை ஆபந்நன் என்றது).
- ஆபரணம் - (தத்ப), ஆபரணம் - பூஷணம்.
- ஆபவர்கிக பதம் - (உப), மோக்ஷ ஸம்பந்தியான ஸ்தானம் - பரமபதம்.
- ஆபஸ்தம்ப: - (ஸம்), தைத்திரீய சாகையைச்சேர்ந்த சூத்ரகாரர்களில் ஒருவர்-ஓர் ருஷி.
- ஆபஸ்தம்ப தர்மம் - (தத்ஸு), ஆபஸ்தம்பரால் பண்ணப்பட்ட ஓர் தர்மசாஸ்த்ரம்.

- ஆபாத: - (ஸம்), (1) கடாரி விஷயங்களோடு கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கு முதன்முதல் உண்டான ஸம்பந்தம். (ஆஜ் - ஈஷதர்த்தே, பாதமாவது - விழுமை). (2) விஷயங்களோடு இந்திரியங்கள் ஸம்பந்திக்கும் காலம்).
- ஆபாதத: - (ஸம்), நிருபணமின்றிக்கே ஆபாதமாத்ரத்தினாலே (ஆபாத பதத்தில் காண்க).
- ஆபாத ப்ரதீதி - (தத்ஸு), நல்ல யுக்திகளைக்கொண்டு நல்லது கெட்டது அறியாமல் கேவலம் ஸ்தோத்ரம் முதலானவற்றால் சப்தம் முதலானவற்றைக்கேட்ட மாத்ரத்தினாலுண்டான ஞானம். (வேத வாக்யம் முதலானவற்றுக்கு மீமாம்ஸா ந்யாயங்களை கொண்டு பரிஷ்கரித்து அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணவேணும். அப்படியன்றிக்கே அந்தந்த வாக்யங்களில் மேன்மேலெழத் தோற்றும் அர்த்தஜ்ஞானம் ஆபாதப்ரதீதியாம்).
- ஆபாதசூடம், ஆபாததலமஸ்தகம் - (உப), திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவும். ("ஆபாதசூடம் அநுபூய" அமலன் தனியன்) (ஆஜ் - அதிவ்யாப்தி).
- ஆபாதநம் - (உப), (1) உபவாதநம் - ஓர் அர்த்தத்தை முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, பின்பு அவ்வர்த்தம் நிலைநிற்கும்படி தகுந்த காரணங்களைச்சொல்லி விரிவாக நிரூபிக்கை. (2) பிறர் ஓர் அர்த்தத்தைச்சொல்ல "அப்படி சொல்லில் உனக்கு விருப்பமல்லாத இந்த தோஷம் வரும்" என்று அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகை.
- ஆபாதபத்மம் - (உப), கமலம் போன்ற பாதத்தளவும்.
- ஆபாதம் - (உப), பாதத்தளவும்.
- ஆபாதமந்தகம், ஆபாதமாஸீ - (உப), கால் முதல் தலையளவும்.
- ஆபீட: - (ஸம்), சிரஸ்ஸில் முடித்த பூமாலை - சிரோபூஷணம்.
- ஆபீதம் - (உப), (1) நன்றாக பானம் பண்ணப்பட்டது (அதரம்), (2) கொஞ்சம் சிவந்தது (ஆஜ்-ஈஷதர்த்தே), நன்றாகச் சிவந்தது (ஆஜ் - அதிவ்யாப்தி), (வஸ்த்ரம் பழம் முதலான)
- ஆபீநம் - (உப), நன்றாகப் பெருத்தது (சரீரம்).
- ஆபூரிதம் - (உப), பூர்ணமாக நிறைக்கப்பட்டது (ஜலகும்பம்).
- ஆபூர்யமாண பக்ஷம் - (தத்ஸு), சுக்லபக்ஷம். (க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் க்ஷயத்தை அடைந்த சந்த்ரன் சுக்ல பக்ஷத்தில் தினந்தோறும் க்ரமமாக வளர்ந்தவனாய் பதினாரு கலா பரிபூர்ணமாகிறான்)
- ஆபேதோ - (ஸம்), (பத-கதௌ.ஆஜ்.பூ.திவா, கர்த்தரி லிட்) அடைந்தான்.
- ஆப்த தமத்வம் - (உப), ஆப்தர்களில் சிறந்தவனாயிருக்கை - ப்ராமாணிகனாகுகை.
- ஆப்த தமர் - (தத்ஸு), மிகவும் ஆப்தமாயிருக்குமவன், (கீழே "ஆப்தன்" பதத்தில் காண்க).
- ஆப்ததா - (ஸம்), ஆப்தனாயிருக்கை - ப்ராமாணிகனாயிருக்கை.
- ஆப்தம் - (உப), அடையப்பட்டது.
- ஆப்தவசனம் - (உப), ஆப்தனுடைய சொல்.
- ஆப்தவாக்யம் - (உப), ஆப்தன் சொன்ன பத ஸமுதாயம்.
- ஆப்தன் - (தத்ஸு), ஓர் அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறிந்து பின்பு தான் அறிந்தபடியே அவ்வர்த்தத்தைப் பிறர்க்குச் சொல்லுமவன் - (ருஷி, ஆழ்வாராசார்யர்கள்).

ஆப்த ஸம்வாதம்

- (தத்ஸ), (தாம் நிர்ணயித்த அர்த்தத்தில்) ஆப்தனுடைய ஸம்மதி - ஆப்தனுடைய ஸம்மதி தெரியப்படுத்துவதான க்ரந்தம்.

ஆப்தி

- (தத்ஸ), (1) ப்ராப்தி - ஓர் வஸ்துவைப் பெறுகை, (2) லாபம், (3) ஸம்பந்தம், (4) யோகம், (5) ஆப்தனாயிருக்கை, (6) ப்ராமாணிகத்வம்.

ஆப்தம்

- (ஸம்), அடைகைக்கு.

ஆப்த்யாத்

- (ஸம்), ("ஆவ்ஞ-வ்யாப்தௌ" ஸ்வா, கர்த்தரி லிங்) அடையக்கடவன்.

ஆப்த்வந்தி

- (ஸம்), ("ஆவ்ஞ-வ்யாப்தௌ" ஸ்வா, கர்த்தரி லட்), அடைகிறார்கள்.

ஆப்த்நோதி

- (ஸம்), ("ஆவ்ஞ-வ்யாப்தௌ" ஸ்வா, கர்த்தரி லட்), அடைகிறான்.

ஆப்த்பான்

- (தே), பட்டர் காலத்தில் ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர். ஆப்த்பான் திருநறையூர் அரையர், ஆப்த்பான் திருவழுந்தூர் அரையர் - (தே), (இவ்விருவரும்) பட்டர் காலத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்.

ஆப்து

- (தே), (1) பந்தம் - கட்டு, (2) ஸ்நேஹம் - ப்ரீதி.

ஆப்துண்கை

- ஆப்துண்ணல், கட்டுண்டிருக்கை.

ஆப்துண்டு

- (தே), கட்டுண்டு.

ஆப்துண்டு

- (தே), ஆப்துண்டு.

ஆப்த்யாயனம்

- (உப), (1) த்ருப்தி - ப்ரீணனம், (2) வ்ருத்தி, (3) புஷ்டி, (4) ஸமாதானம் (அந்நேன மநஸ: ஆப்த்யாயனம்).

ஆப்த்யாயதம்

- (உப), (1) வ்ருத்தி அடைவிக்கப்பட்டது, (2) ப்ரீதி அடைவிக்கப்பட்டது.

ஆப்த்ரணகம்

- (உப), நகம் தொடங்கி, (2) நகத்தளவும்

ஆப்த்வனம்

- (உ), நேசநம் - ஜலத்தினால் நனைக்கை, (2) ஸ்நாநம்.

ஆப்த்வ:

- (ஸம்), ஸ்நாநம், (2) ஜலத்தினால் பூமி முதலானவற்றை நனைக்கை.

ஆப்த்லுத:

- (ஸம்), ஜலத்தினால் நனைக்கப்பட்டவன் - ஸ்நானம் செய்யப்பட்டவன்.

ஆப்திப்ராண:

- (ஸம்), பரிக்கிறவன் - தாங்குகிறவன் - சுமக்கிறவன், ("ஆப்திப்ராணோரதாங்கம்").

ஆப்த்ரணம்

- பூஷணம்.

ஆப்த்ரணஸமாநர்

- (தத்ஸ), ஆப்த்ரணம் போலே (ஸ்ரீகௌஸ்துபமணி போலே) எம்பெருமானுக்கு அலங்காரபூதராயிருக்கும்வர்கள் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

ஆப்தா

- (ஸம்), (1) காந்தி, (2) சோபை, (3) ஒளி - வெளிச்சம்.

ஆப்தாஷணம்

- (உப), (1) ஸல்லாபம், (2) விரித்துரைக்கை.

ஆப்தாஸ தர்மம்

- (தத்ஸ), வஸ்துத: அதர்மமாய் தர்மம்போலே தோற்றுமது (ஸாக்ஷாத் தர்மமான ராம க்ருஷ்ண முதலான அவதாரங்களை விட்டு தசரதர் முதலானவர்களைப்போல் ஸத்ய வசனம் முதலானவற்றைப் பற்றுக்கை. பகவத் கைங்கர்யத்தை விட்டுவிட்டு ஸந்த்யாவந்தனம் முதலானவற்றை ஆசரிக்கை. கிட்டி வந்த பாகவதர்களை குசல ப்ரச்நம், நமஸ்காரம் முதலானவைகளினால் ஆதரியாமல் ஜபம் முதலானவற்றில் ஊற்றமுடையவனாயிருக்கை முதலானவை).

ஆப்தாஸ பந்துக்கள்

- (தத்ஸ), நிருபிக்கில் பந்துக்கள் அல்லாதவர்களாய் ஏதோ ஒரு ஸாம்யத்தைப்பற்ற ப்ராந்தியினால் பந்துக்களைப்போல் தோற்றுமவர்கள். (சரீரத்தோடு சேர்ந்தவர்களான தாய், தந்தை, மனைவி, பிள்ளை முதலானோர். விபீஷணன் முதலானோர்க்கு இராவணன் முதலானோர்கள்).

अक्षरस्य प्रकाशने गार्गी सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठते” इत्यादिभिः ऐकार्थ्यात् । तथा च मानवं वचः “प्रशासितारं सर्वेषां” इत्यादि । अत्रापि ‘एकं एव’ इति जगदुपादानतां प्रतिपाद्य ‘अद्वितीय’ पदेन अधिष्ठात्रन्तरनिवारणात् अस्यैव अधिष्ठातृत्वं अपि प्रतिपाद्यते । अतः तं प्रशासितारं जगदुपादानभूतं अपि पृष्टवानसि येन श्रुतेन मतेन विज्ञातेन अश्रुतं अमतं अविज्ञातं श्रुतं मतं विज्ञातं भवति इति उक्तं स्यात् । निखिल-जगदुदय-विभव-विलयादि-कारणभूतं सर्वज्ञत्व-सत्यकामत्व-सत्यसंकल्पत्वादि-अपरिमित-उदारगुणगणसागरं किं ब्रह्म अपि त्वया श्रुतं इति हार्दो भावः ।

१४. तस्य निखिलकारणतया कारणं एव नानासंस्थान-विशेषसंस्थितं कार्यं इति उच्यते इति कारणभूत-सूक्ष्मचिदचिद्वस्तु-शरीरक-ब्रह्मविज्ञानेन कार्यभूतं

“கார்க்கியே! சூரியன் சந்திரன் இவர்கள் இந்த அக்ஷரனான ப்ரம்மத்தின் கட்டளையினால் தரிக்கப் பட்டவர்களாக நிற்கிறார்கள்” (ப்ருஹதாரண்யக உப. 5.8.9) முதலியவற்றிலும் இதே அர்த்தம் தெரிவிக்கப்படுவதால். அப்படியே மனுவின் வசனத்திலும் “எல்லோரையும் நியமிப்பவனான...” (மநுஸ்ம்ருதி 12-122) என்பது முதலானவை உள்ளன. இங்கும் ‘ஏகம் ஏவ’ (ஒன்று மட்டுமே) என்று ஜகத்திற்கு ப்ரம்மம் உபாதாநகாரணமாக இருக்கும் தன்மை தெரிவிக்கப் பட்டு, ‘அத்விதீயம்’ (இரண்டாவது அற்றது) என்ற பதத்தினால் நியமிப்பது வேறொன்று இல்லை என்று கூறுவதனால், அந்த ப்ரம்மத்திற்கே நியமிக்கும் தன்மையும் கூறப் படுகிறது. எனவே, ‘எதைப் பற்றிக் கேட்டால், தியானித்தால், நன்கு தெரிந்து கொண்டால், கேட்கப்படாதது, தியானிக்கப்படாதது, நன்கு தெரியப்படாதது, கேட்டதாகவும், தியானிக்கப் பட்டதாகவும், நன்கு தெரியப்பட்டதாகவும் ஆகுமோ, அந்த நியமிக்கும் தன்மையை உடையதான, ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமான ப்ரம்மத்தைக் கேட்டாயா?’ என்று கூறப் பட்டதாக ஆகிறது. அனைத்துலகங்களுக்கும் படைப்பு, காப்பு, அழிவு முதலியவற்றிற்குக் காரணமும், ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய அளவற்ற உதார குணக்கடலுமான ப்ரம்மம் உன்னால் கேட்கப்பட்டதா என்பது இதன் உட்கருத்தாகும்.

14. எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாக ப்ரம்மம் இருப்பதனால், காரணமாகப் பல நிலைகளில் இருக்கும் ப்ரம்மமே கார்யமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்று, காரணமான, சித்சித்வஸ்த்துக்களை ஸலிக்ஷ்மநிலையில் சரீரமாகக் கொண்டிருக்கும் ப்ரம்மத்தை கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

அஃதிலம் ஜகத்விஜ்ஞாதம் ஃவதி இதி ஃதடி நிதாய “யேன அஃத்ருதம் ஃத்ருதம் ஃவதி அஃதம்
 தம் அஃவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் ஃயாத்” இதி புத்ரம் த்ரதி த்ரஃஷ்டவாந் திதா । ததேதத் ஃகலஸ்ய
 வஸ்துஜாதஸ்ய ஃககாரணத்வம் திதூஃதடி நிஃதம் அஜானந் புத்ர: த்ரஸ்த்ரவிலக்ஷணேஷு
 வஸ்துஷு அந்யஸ்ய ஜ்ஞானேன ததந்யவிஜ்ஞானஸ்ய அஃததமானதாம் ஃதூத்வா த்ரதிகுதயதி
 ‘கத்யம் நு த்ரஃகவ: ஃ ஃ அாதேஷ:’ இதி ।

(15) த்ரதிகுதத: துந: ததேவ ஃதடி நிஃதம் ஜ்ஞானானந்ந-அஃதலத்வ-ஃகஸ்த்ரஃபு
 அத்ரதிக்ஷேத்ரஃதாஃத்யம் ஃத்யஸ்கல்த்ரத்வதிதூ: அநவதிகாதிதய-அஸ்க்ஷேய-கல்யாண-
 குணகணை: ஜுஷ்டம் அஃவிகாரஸ்த்ரஃபு த்ரம் த்ரஃஃவ தாஃதரஃப-விதாஃக-அநஃத-ஃஃஃத-
 திததிதத்ரஸ்து-தூரீரம் ஃவலீலாயை ஃவஸ்கல்த்ரேன-அநந்த-விதிர-ஸ்திரத்ரஸ்த்ரஃபு-
 ஜகத்ஸ்த்ரஃதானம் ஃவாஸ்தேன-அவஸ்திதம் இதி ।

அறிவதனால்த், கார்யதான அனைத்து ஃலகதும் அறியத்பட்டதாஃகும் ஃன்பதனைக் கருத்தில்
 குண்டு, “ஃதனை அறிவதனால்த் கேட்கத்பட்டாதது கேட்கத்பட்டதாஃக ஆகுதே, ஃதித்திக்ஃபட்டாதது ஃதித்திக்ஃபட்டதாஃக ஆகுதே, அறியத்பட்டாதது அறியத்பட்டதாஃக ஆகுதே
 (அந்த த்ரம்ததை நீ கேட்டறிந்தாயா?) ஃன்று தகனைக் கேட்டார்த் தந்தை (ஃத்தாலகர்).
 அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ஃரே காரணம் த்ரம்தம் ஃன்பது தந்தையின் இதயத்தில் ஃள்ள
 கருத்து ஃன்பதனை அறியாதவனான தகன், ஃன்றிற்ஃகான்று வேறுத்பட்டதாஃக ஃள்ள
 துருள்களுள் ஃன்றின் அறிவினால்த் த்ரறான்று அறியத்பட்டம் ஃன்பது துருந்தாது ஃன்று
 நினைத்து, “அந்த ஆதேதம் ஃது தந்தையே” ஃன்று வினவினான்.

15. இவ்வாறு கேட்கத்பட்ட தந்தையானவர், தம் தனத்தில் துன்பே நினைத்திருந்த
 கருத்தை (நிருதிக்ஃகும் வண்ணம்) ஃானம், ஆனந்தம், அதலத்வம் இவற்றையே ஃவருததாஃக
 ஃடையதும், அளவிடதூயாத துருதையை ஃடையதும், ஃத்யஸங்கல்த்ரத்ரேது குடய,
 ஃல்லையில்லாத, ஃயர்ந்த, ஃண்ணிக்கையில்லாத, கல்யாணகுணங்களுகு குடயதும்,
 தாறுதாஃக அற்ற தன்தையை ஃடையதுதான த்ரம்ததே, துயர் ஃருவம் அற்றதாய்த் ஃஃஃத
 நிலையில் ஃள்ள திதித்துக்களைத் தூரதாஃக குண்டு, திரு தன் விளையாட்டிற்காக
 தன்னுடைய ஃங்கல்த்ரதினால்த், அந்த தேதநாதேதனங்களுக்கு, ஃண்ணற்ற விதித்ரதான
 ஜங்கத ஃதாவர துருதான அதததே ஃண்டாஃகி, அவைகளைத் தனது அம்ததாஃக
 குண்டிருகிறது (ஃன்கிறார்).

(१६) तज्ज्ञानेन अस्य निखिलस्य ज्ञाततां ब्रुवन् लोकदृष्टं कार्यकारणयोः अनन्यत्वं दर्शयितुं दृष्टान्तं आह - “यथा सोम्य एकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्यात् वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्” इति । एकं एव मृद्द्रव्यं स्वैकदेशेन नानाव्यवहारास्पदत्वाय घटशरावादि-नानासंस्थान-अवस्थारूपविकारापन्नं नानानामधेयं अपि मृत्तिकासंस्थानविशेषत्वात् मृद्द्रव्यं एव इत्थं अवस्थितं न वस्त्वन्तरं इति । यथा मृत्पिण्डविज्ञानेन तत्संस्थानविशेषरूपं घटशरावादि सर्वं ज्ञातं एव भवतीत्यर्थः ।

(१७) ततः कृत्स्नस्य जगतो ब्रह्मैककारणतां अजानन् पुत्रः पृच्छति, “भगवान्! त्वेव मे तद्ब्रवीतु” इति । ततः सर्वज्ञं सर्वशक्ति ब्रह्मैव सर्वकारणं इति उपदिशन् स होवाच “सदेव सोम्य इदं अग्र आसीत् एकं एव अद्वितीयम्” इति । अत्र इदं इति जगत् निर्दिष्टं । अग्र इति च सृष्टेः पूर्वकालः । तस्मिन्काले

16. அந்த ப்ரம்மத்தை அறிவதனால் அதிலிருந்து உண்டான இந்த ஜகத் அனைத்தையும் அறியலாம் என்பதைக் கூறி, உலகில் கார்யத்திற்கும் காரணத்திற்கும் இடையே வேறுபாடு இல்லாமையைக் காட்டுவதற்காக உதாரணம் கூறுகிறார் - “குழந்தாய்! ஒரு மண்கட்டியை அறிவதனால் மண்ணினால் ஆன பொருள்கள் அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்வது போல, வெவ்வெறு சொற்களைக் கொண்ட பெயர்களால் கூறப்பட்டாலும் மண் என்பதே உண்மை” (சாந்.6.1.4) - என்று. மண் என்ற ஒரே பொருளே, தன்னுடைய வெவ்வெறு பகுதிகளால் குடம் மடக்கு என்ற பல விதமான சொற்களால் வெவ்வெறு விதமான உருவங்களை உடையதாக ஆகி, பலவிதமான பெயர்களையும் அடைவதால், மண்ணே இவ்வாறு மாறுகிறதே தவிர வேறு புதிய பொருள் உண்டாகவில்லை. மண்கட்டியை அறிந்தால் அதிலிருந்து உண்டாகும் பலவிதமான உருவங்களை உடைய குடம் மடக்கு முதலியவை அனைத்தும் அறியப்படுகின்றன.

17. உலகனைத்திற்கும் ப்ரம்மம் காரணம் என்பதை அறியாத மகன் கேட்கிறான், “பகவானே! நீரே எனக்கு அதைச் சொல்லும்” என்று. பிறகு எல்லாம் அறிந்ததும் எல்லாம் வல்லதுமான ப்ரம்மமே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்று உபதேசித்து, தந்தை கூறுகிறார்: “குழந்தாய், ஸத்தாகவே இது முன்பு இருந்தது; அது ஒன்றே, இரண்டாவது அற்றது” என்று. இங்கு ‘இது’ என்று உலகம் குறிக்கப்படுகிறது. ‘முன்பு’ என்று படைப்புக்கு முற்பட்ட காலம்

[1]

(அத்தூதன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்) இவ்விடத்தை உய்ந்தபிள்ளை (ஆ)பாடா நிற்க, திருவோலக்கத்திலே அத்தூதனென்று பெருமானைக் காட்டுவது அப்பூச்சியென்று கண்ணையிறுத்துக் கொண்டு வருவதாய் அபி₄நயிக்க, உடையவர் பின்னே ஸேவித்தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் திருக்கைகளைத் திருத்தோள்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும் அப்படியே அபி₄நயித்துக் கொண்டு வர, 'இதுக்கடியென்?' என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, "புநீ கோவிந்தப் பெருமாள்! இருந்தீரோ?" என்றருளிச் செய்தாரென்று ப்ரஸித்₃த₄மிறே.

(6பரியாழ்வார் திருமொழி 2-1-1)

நிகழிடம்

குழந்தைகள் ஒருவரை ஒருவர் பயமுறுத்திக் கொண்டு விளையாடுகை அப்பூச்சி காட்டுதல் எனப்படும். இப்படிக் கண்ணபிரான் ஆயர் சிறுவர்களோடு அப்பூச்சி காட்டி விளையாடியதைப் பற்றிப் பெரியாழ்வார் ஒரு பதிகம் அருளிச்செய்துள்ளார். இத்தொடர்பில் ஓர் **ஐதிஹ்யம்** கூறப்பெறுகிறது.

விளக்கம்

ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில், பெருமாள் திருமுன்பு அரையர் என்போர் ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைப் பாடி அப்பாசுரங்களின் பொருளுக்கேற்ப அபிநயமும் காட்டுவர். ஸ்ரீராமாநுஜருடைய காலத்தில் உய்ந்த பிள்ளை எனும் பெயருடைய அரையர் ஒருவர் அத்யயன உத்ஸவத்தின் அரையர் ஸேவையில் 'அத்தூதன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்' என்கிற இப்பாசுரத்திற்கு அபிநயம் பிடிக்கும்போது 'அத்தூதன்' என்பதற்கு எதிரே இருக்கும் நம்பெருமானைக் காட்டி, 'அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்' என்பதற்கு கண்ணிமையை உட்புறம் வெளிப்புறமாகும்படி மடக்கி (இக்காலத்துச் சிறுவர்கள் பூச்சி காட்டுவது போலவே) அபிநயம் செய்து காட்டினார். அப்போது அங்கே வீற்றிருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய திரளிலே உடையவர், அவருக்குப் பின்னே அவருடைய சீடரான எம்பார் முதலியோர் எழுந்தருளியிருந்தனர். அரையர் காட்டின அபிநயத்தைக் கண்ட எம்பார், கண்ணபிரான் அப்பூச்சி காட்டியது அப்படியல்ல என்று நினைத்தார். பிறக்கும்போதே சங்கு சக்கரங்களுடன் பிறந்த கண்ணபிரான், தனது பெற்றோர்களுடைய விருப்பத்திற்கிணங்க அவற்றை மறைத்துக் கொண்டாலும், ஆய்ப்பாடியில் சிறுவர்களுடன் விளையாடும்போது, தான் மறைத்துக் கொண்ட சங்கு சக்கரங்களை அடிக்கடி காட்டி அச்சத்தை விளைவித்திருப்பான்; இப்படிக் கண்ணைப் புரட்டி விழித்து அல்ல என்று நினைத்தார் எம்பார். எனவே அரையர் மட்டும் புரிந்துகொள்ளும்படியாக தம்முடைய கைகளைத் தோளோடு சேர்த்து வைத்துச் சங்கு சக்கரங்களை கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

ஏந்துவது போலக் காண்பித்தார் எம்பார். இக்குறிப்பை உணர்ந்து கொண்ட அரையர் உடனே அந்த வரிகளை இரண்டாவது முறை அபிநயம் செய்யும்போது ‘அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்’ என்பதற்குச் சங்கு சக்கரங்களைக் காட்டுவது போல அபிநயிக்க, இதைக்கண்ட உடையவர், முதலில் வேறுவிதமாக அபிநயம் செய்த அரையர், இரண்டாம் முறை இப்படி அபிநயம் செய்ததற்குக் காரணம் என்ன என்று ஒரு கணம் யோசித்தார். உடனே அவருக்குக் காரணம் புரிந்துவிட்டது. பரமரசிகரான எம்பாரைத் தவிர வேறு யாரும் இதை உணர்த்தியிருக்க முடியாது; எனவே எம்பார் உணர்த்தியபடியாலேயே அரையர் இப்படி மாற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துத் திரும்பிப்பார்த்து “கோவிந்தப் பெருமாள், நீர் இங்கேதான் இருக்கிறீரா?” என்றாராம்!

[2]

ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினபோது உடையவர் விஸ்வேஷம் பொறுக்க முடியாமல் “ஒருமகள் தன்னையுடையேன்” என்றும், “உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்” என்றும், “செங்கண்மால்தான் கொண்டு போனான்” என்றும் அருளிச் செய்தார் என்று ப்ரஸித்த₃த₄மிறே. “उपमानमशेषाणां साधूनां यस्सदा भवत्” (உபமாநமஸேஷாணாம் ஸாதூ₄நாம் யஸ் ஸத₃ா ப₄வத்) என்கிறபடியே ஸாதூ₄க்களுக்கெல்லாம் உபமாநமாகச் சொல்லலாம்படி இருக்கையாலே உலகம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே.

(6பரியாழ்வார் திருமொழி 3-8-4 மணவாளமருனிகள் வியாக்கியானம்)

நிகழிடம்

கண்ணபிரானுடைய எல்லாச் சரித்திரங்களையும் வரிசையாக அனுபவித்த பெரியாழ்வார் மற்ற ஆழ்வார்களைப் போலவே எம்பெருமானைத் தாமும் அடைந்து அனுபவிக்க விரும்பினார். உடனே அவ்வனுபவம் கிடைக்காமையினால் ஆற்றாமை அதிகமாகி ஆண் தன்மை நீங்கிப் பெண் தன்மையை அடைந்தார். அப்போது தாம் படும் பாட்டையும் தம் வாயால் சொல்லச் சக்தி அற்றவராய்த் தம்முடைய நிலையைத் தம் தாயார் பேசும் பேச்சாகப் பல பாசுரங்களை அருளிச் செய்துள்ளார். இரவில் படுக்கையில் படுத்திருந்த பெண்ணைத் தாயான தனக்குத் தெரியாத வண்ணம் எம்பெருமான் அழைத்துக் கொண்டு போய்விட, அப்போது தாயார் பெண்ணை நினைத்து வருந்துகிற போது:- ‘ஒருமகள் தன்னை உடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால்தான் கொண்டு போனான்’ (ஒரே ஒரு பெண்ணை உடைய நான், உலகம் நிறைந்த புகழுண்டாம்படி திருமகளைப் போல அவளை வளர்த்தேன்; அப்படிப்பட்ட என் அருமையான பெண்ணை செங்கண்மால்

1. இதேபோல் உடையவர் அரையரின் அபிநயத்தைத் திருத்தியமையை எண் 85ல் காண்க.

அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டானே!) என்று தாய் வருந்துவதாகப் பாசரம் உள்ளது. இதேபாசரத்தைக் கூரத்தாழ்வான் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த **ஐதிஹ்யம்** ஒன்றை உரையாசிரியர் காட்டுகிறார்.

விளக்கம்

உடையவர் தமது அன்புக்குக் கொள்கலமான சீடரான கூரத்தாழ்வானை இழக்க நேர்ந்தபோது இந்தப் பாசரத்தைச் சொல்லி வருந்தி அழுதார் என்பது மிகவும் பிரசித்தமானது. ஸ்ரீராமனுஜருக்குச் சீடர்கள் பலர் இருந்தாலும் கூரத்தாழ்வான் மீது அவருக்குண்டான அன்பு மிக மிக அதிகமானது.¹ எனவேதான் அவர் ‘ஒரு மகள் தன்னையுடையேன்’ என்று கூறி அழுதார்.² உலகம் நிறைந்த புகழ் உள்ளதும் கூரத்தாழ்வான் ஒருவருக்கே. ஏனெனில் “உபமானம் அசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதாபவத்” (ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் எப்போதும் எடுத்துக் காட்டாக யாவனொருவன் திகழ்ந்தானோ) என்று கூறப்பட்டுள்ளபடி திகழ்ந்த பெருமை கூரத்தாழ்வான் ஒருவர்க்கே உரியது. “மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் . . . நம் கூரத்தாழ்வான்” என்கிற இராமானுச நூற்றந்தாதிப் பாசரம் (7) நினைவு கூரத்தக்கது.

[3]

(நாவகாரியம்).....உடையவர் எழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே வருகநம்பியருகே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளியிருந்து ‘ஓம் நமோ நாராயணாய’ என்று இத்தைச் சொல்ல, இத்தைக் கேட்ட வருகநம்பி, “நாவகாரியம்” என்று கடக்கப் போனார்.

(6பரியாழ்வார் திருமொழி 4-3-1)

1. உடையவருக்குக் கூரத்தாழ்வான்மீதுள்ள மிகுந்த அன்பிற்கு எடுத்துக் காட்டாக எண் 49 பார்க்க.
2. இங்குப் பாசரமானது, “ஒரு மகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால்தான் கொண்டு போனான்” என்று தொடர்ச்சியாக இருக்கிறது. ஆனால் மேலேகுறிப்பிட்டுள்ள ஐதிஹ்யத்தில் உடையவர் ‘ஒருமகள் தன்னையுடையேன்’ என்றும், ‘உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்’ என்றும், ‘செங்கண்மால்தான் கொண்டு போனான்’ என்றும் அருளிச் செய்தார் என்று மூன்று இடங்களில் இடையிடையே என்றும் என்றும் என்றும் என்று வியாக்யானத்தில் மணவாள மாமுனிகளால் எடுத்துக் காட்டப் பெற்றிருக்கிறது. எனவே கூரத்தாழ்வானைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் தொடர்ச்சியாகப் பாசரத்தைச் சொல்ல முடியாத உடையவர், ஒரு வாக்கியத்தைச் சொல்லிவிட்டுச் சிறிது நேரம் அழுது கண்ணீர் வடித்துவிட்டு, அடுத்த வாக்கியத்தைக் கூறியிருக்கிறார்; மீண்டும் சிறிது அழுத பிறகு அடுத்த வாக்கியத்தைக் கூறியிருக்கிறார்; அந்த அளவுக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்திருக்கிறது என்பது மாமுனிகள் வியாக்யானத்தால் உணர்த்தப்படுகிறது என்று ஸ்ரீ உ.வே. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி கூறுவார்.

நீகழிடம்

திருக்கோட்டியூரில் வாழும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ‘நாவகாரியம் சொல் இலாதவர்’ என்கிறார் பெரியாழ்வார். ‘நாவினால் சொல்லத் தகாதவற்றைச் சொல்லமாட்டார்கள்’ என்பது இதன் பொருள். இதற்குச் சான்றாக, ஆசார்யன் திருநாமம் சொல்வதே நாவுக்குக் காரியம் என்று கருதிய வடுகநம்பி பற்றிய **ஐதிஹ்யம்** ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுகிறார் உரையாசிரியர்.

விளக்கம்

வடுகநம்பி என்பவர் இராமானுஜருடைய சீடராவார். தம்முடைய ஆசார்யரைத் தவிர வேறு யாரையும், எம்பெருமானையும் கூட நெஞ்சாலும் நினையாதவர். நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறு தெய்வமறியாமல் ‘தேவுமற்றறியேன்’ என்றிருந்த மதுரகவிகளைப் போல் ஸ்ரீராமானுஜரைத் தவிர தேவுமற்றறியாதவர் வடுகநம்பி. உடையவர் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஒருமுறை வடுக நம்பியருகே இருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒருவர், “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்று எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல, இதைக் கேட்ட வடுகநம்பி, “நம்முடைய நாவைக் கொண்டு ஆசார்யரான உடையவர் திருநாமத்தைக் கூறாமல் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைக் கூறலாமோ? ‘ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:’ என்று சொல்லாமல் ‘ஓம் நமோ நாராயணாய’ என்று கூறுவது நாவுக்குத் தகாத காரியமன்றோ! அப்படிச் சொல்பவர் அருகில் நாம் இருப்பதும் தகாதது” என்று எழுந்துபோய் விட்டாராம்.

[4]

(நாவகாரியம்) ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் சரம காலத்திலே உடையவரெழுந்தருளி, “இப்போது திருவுள்ளத்தில் அனுஸந்தானமேது?” என்று கேட்க, “பகவந்நாமங்களாயிருப்பன அனேகம் திருநாமங்களுண்டாயிருக்க, ‘திருவரங்கம்’ என்கிற நாவைத்து திருவகூரமும் கோப்புண்டிருந்தபடியே என்று நினைத்திருந்தேன் காணும்!” என்று அருளிச் செய்ய, அதை ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் விரும்பின திருநாமமென்று உடையவர் விரும்பியிருப்பர்.

(6பரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-1)

நீகழிடம்

திருக்கோட்டியூரில் வாழும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ‘நாவகாரியம் சொல் இலாதவர்’ என்கிறார் பெரியாழ்வார். ‘நாவினால் சொல்லத் தகாதவற்றைச் சொல்லமாட்டார்கள்’ என்பது இதன் பொருள். இத்தொடர்பில், ஆசார்யன் விரும்பிய திருநாமம் சொல்வதே நாவுக்குக் காரியம் என்று கருதிய உடையவர் பற்றிய **ஐதிஹ்யம்** ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுகிறார் உரையாசிரியர்.

விளக்கம்

ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாள் அரையர் உடையவருடைய ஆசார்யர்கள் ஐவருள் ஒருவர். அவரிடத்திலேதான் உடையவர் திவ்யப் பிரபந்தங்களைக் கற்றார். அவர் மரணத்தறுவாயில் எழுந்தருளியிருந்தபோது அவரிடம் சென்ற உடையவர் “இப்போது தேவரீர் மனத்தில் ஓடுகின்ற நினைவு எதைப் பற்றியது?” என்று கேட்க, அரையர், “எம்பெருமானுக்கு பற்பல திருநாமங்கள் இருந்தாலும், ‘திருவரங்கம்’ என்ற நானைந்து எழுத்துக்கள் சேர்ந்திருக்கின்ற அழகுதான் என்னே! என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறினார். (எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைக் காட்டிலும் அவன் உகந்து எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில் மிக முக்கியமான திருவரங்கமே அரையருடைய உகப்பு இலக்காக இருந்தது.) இதையறிந்த அன்று முதல் உடையவர் திருவரங்கம் என்ற திவ்யதேசத் திருநாமத்தை திருவரங்கப் பெருமானாரையர் மிகவும் உகந்து விரும்பிய திருநாமம் என்று தாமும் விரும்பியிருப்பார்.

[5]

ஆழ்வான் ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் க₄னத்தாலே கலங்கிப் பெருமாள் திருவடிகளிலே, “அடியேனைத் திருநாடேறப் போம்படி திருவுள்ளமாக வேணும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பெருமாள் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமானாரையர் திருமாளிகையிலே புறவீடுவிட்டிருக்கிறவளவிலே, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, பஞ்சுக்கொட்டன் திருவாசலளவாக எழுந்தருளி, ‘பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தால் விண்ணப்பஞ் செய்தது பெருமாளும் செய்தருளுவர்; நாமடியாகப் பெருமாள் இரண்டு வார்த்தை அருளிச் செய்தாராக வொண்ணாது’ என்று மீண்டும் ஆழ்வானிருக்கிற இடத்தேற வெழுந்தருளி, “ஏன் ஆழ்வான்?” என்ன, “அடியேன் மறந்தேன்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

(6பரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-7)

நிகழிடம்

‘பத்தர்கள் இருந்த ஊரில் இருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார் கொலோ’ (அடியவர்கள் வாழுகின்ற இடத்திலே கூடி வாழப் பெற்றவர்கள் என்ன பாக்யம் செய்தார்களோ!) என்கிறார் பெரியாழ்வார். கூரத்தாழ்வானோடு கூடியிருக்கமுடியாமல் இராமானுசர் வருந்திய **ஐதிஹ்யம்** ஒன்று இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பெறுகிறது.

விளக்கம்

ஸ்ரீராமானுஜருடைய சீடரான கூரத்தாழ்வான் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டிய துன்பத்தின் மிகுதியால் கலங்கி, திருவரங்கனிடம் போய், கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

“அடியேனுக்கு மோகூஷம் அளிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். எம்பெருமானும் “அப்படியே!” என்று அனுமதி கொடுத்தான். கோயிலிலிருந்து திரும்பிய ஆழ்வான் தம்முடைய இல்லத்திற்குச் செல்லாமல் ஆழ்வார் திருவங்கப்பெருமானாரையர் (ராமானுஜருடைய ஆசாரியர்களில் ஒருவர்) இல்லத்திலே பரஸ்தானமாகத் தங்கியிருந்தார். (பரஸ்தானம் என்பது = ஓர் ஊருக்குச் செல்வதற்கு நல்ல நாள் அமையாமல் போனால், தாம் ஊருக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்னர் ஓர் நல்ல நாளில் ஊருக்குப் போகவேண்டிய திசையில் உள்ள ஒருவர் வீட்டில் தம் பெட்டி முதலியவைகளை வைத்துவிட்டு, பிறகு தாம் விரும்பிய நாளில் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஊருக்குச் செல்வது. அதுபோல கூரத்தாழ்வானும் தாம் மோகூஷம் செல்வதற்கு முன் பரஸ்தானமாக அரையர் திருமாளிகையில் தங்கியிருந்தார் போலும்!) ஸ்ரீராமானுஜர் (உடையவர்) இதைக் கேள்விப்பட்டதும் திகைத்தார். தம்முடைய அன்புக்கு மிகவும் இலக்கானவரான கூரத்தாழ்வானைப் பிரிய மனமில்லாமல் ‘ஆழ்வானுக்கு மோகூஷமளித்து, அவரை என்னிடமிருந்து எப்படிப் பிரிக்கலாம்?’ என்று திருவரங்கனையே கேட்பதற்காக கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார் உடையவர். பஞ்சக் கொட்டன் (ஆரியபடாள்) திருவாசல் வரை எழுந்தருளியவர் ஒரு கணம் யோசித்தார். ‘ஆழ்வானுக்கு மோகூஷம் அளிக்கக் கூடாது என்று இப்போது நான் பெருமாளிடம் கேட்டேனாகில், அவரும் சரி என்று கூறிவிடுவார். ஆனால் ஆழ்வானுக்கு ஒரு பேச்சு, எனக்கு ஒரு பேச்சு என்று, என்னால் பெருமாள் இரண்டு பேச்சுக்கள் பேசியதாகிவிடும். அது கூடாது. ஆழ்வானுக்குப் பெருமாள் அளித்த பேச்சே நிலைக்கட்டும்’ என்று உறுதிபூண்டு, ஆழ்வான் இருக்கிற இடத்திற்கு வந்தார். “என்ன ஆழ்வான்! என்னைப் பிரிந்து மோகூஷம் செல்ல எப்படி உமக்கு மனம் வந்தது?” என்று கேட்டார். உடனே ஆழ்வான், “இவ்வலகில் வாழ்ந்திருந்தால் ஏற்படக்கூடிய துன்பமானது என்னை மோகூஷம் கேட்கும்படி தூண்டிவிட்டது. ஆனால் மோகூஷம் பெற்றுவிட்டால், இங்கு தேவரீரோடு சேர்ந்திருக்கும் இருப்பை இழக்க நேருமே என்பதை மறந்துவிட்டேன்” என்று கூறினார்!

1. பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர் அருளிச் செய்த ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் ஆழ்வான் கூறிய பதில் இன்னும் விளக்கமாகப் பின்வருமாறு காண்கிறது:

உடையவரும் சோகாவிஷ்டராய், ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளெல்லாரையும் கூட்டிக் கொண்டு ஆழ்வானிருந்த விடத்தேறச் சென்று, “ஆழ்வான் நீர் அப்படிச் செய்தருளலாமோ?” என்ன ஆழ்வானும் பேசாதேயிருந்தார். உடையவரும், “ஆழ்வான்! உமக்கு முற்பட வேண்டும் அபிப்ராயம் என்? பேசாதேயிருக்கிறதென்?” என்று கேட்டருள, ஆழ்வானும் “பரமபதத்தில் நடக்கும் அடைவுகேட்டுக்கு அஞ்சி” என்ன, உடையவரும் “அது சொல்லிக் காணீர்” என்ன, ஆழ்வானும் “முடியுடை வானவர் முறை முறையெதிர் கொள்ள என்று முற்பட்டவர்கள் நித்ய ஸூரிகளுடன்

[6]

வடுகநம்பி உடையவர் தீர்த்தத்தாலே கீழ்நாட்டில் கூடாமம் தீர்த்த வார்த்தையை இவ்விடத்தே ஸ்மரிப்பது.

(6)பரியாழ்வார் திருமொழி 4-7-1 திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வியாக்கியானம்)

நிகழிடம்

“கங்கை கங்கை என்ற வாசகத்தாலே கடுவினை களைந்திடகிற்கும் கங்கை” என்றருளிச்செய்கிறார் பெரியாழ்வார். தீர்த்தத்தின் மகிமையால் நன்மை ஏற்படும் என்பதை ஐதிஹ்யம் ஒன்றின்மூலம் சுட்டிக்காட்டுகிறார் உரையாசிரியர்.

விளக்கம்

உடையவருடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தால் கீழ்நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த பஞ்சத்தை வடுக நம்பி போக்கியமையை இங்கு நினைவு கூர்தல் பொருத்தமானது என்கிறார் உரையாசிரியர்.

[7]

.... உடையவர் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானையும் அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானாரையும் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்குமாபோலேயும், ... பெரியநம்பி முதலானார் உடையவரைத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்குமாபோலேயும், நஞ்சீயர் நம்பிளைளையைத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்குமாபோலேயும், பெரியவடக்கில் திருவீதிப்பிள்ளை தம்மகனாரான லோகாசார்யரைத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமா போலேயும், வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றுச் சிறப்புடைய மறையவர் வாழ் என்னுதல்.

(6)பரியாழ்வார் திருமொழி 4-8-3 திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வியாக்கியானம்)

(முன் பக்கம் அடிக்குறிப்பின் தொடர்ச்சி)

பிற்பட்டவர்களை எதிர் கொள்ள வருவார்கள். அது அடியேன் பிற்படில் அடைவுகேடாம்” என்ன, உடையவர் அதுகேட்டு “ந சாஸ்த்ரம், நைவசக்ரம்: என்று அடைவு கெட்டிருக்கும் போகவிபூதியிலே நீர் அடைவு தேடுவதே! இதொரு சேஷத்வம் இருந்தபடியே!” என்று போரவித்தராய்த் திருமுத்துதிர்த்து

ஆக உடையவருக்குப்பிறகு தாம் பரமபதம் போனால் தம்மை அங்கே உடையவர் வணங்கி வரவேற்க நேரிடும்; சிஷ்யரான தாம் அதைத் தவிர்க்கவே உடையவரைத் தாம் வணங்கி வரவேற்பதற்காகத் தாம் முன்பே பரமபதம் செல்வதாக ஆழ்வான் கூறியதாக ஆறாயிரப்படி குருபரம்பராப்பராவம் நூலிலுள்ளது. எனவே எம்பெருமானாருக்குப் பிறகும் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருந்து பரமபதம் சென்றால் ஏற்படக்கூடிய அபசாரத்தைப் பற்றிய நினைவினால் ஏற்பட்ட துன்பமே இந்த ஐதிஹ்யத்தில் ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தி (இவ்வுலக வாழ்க்கையில் துன்பம்) என்று குறிப்பிடப்படுவதாகக் கொள்ளலாம்.

விளக்கம்

“சிறப்புடைய மறையவர் வாழ் திருவரங்கம்” என்றருளிச்செய்கிறார் பெரியாழ்வார். மறையவர்களுக்குச் சிறப்பாவது சிறந்த சீடர்களைப் பெற்றிருத்தல் என்ற கருத்தில் இதற்கு உரையிடும் உரையாசிரியர், சிறந்த சீடர்களைப் பெற்றிருந்த ஆசார்யர்களை **உதாரணம்** காட்டுகிறார்.

விளக்கம்

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் ஆகியோரை உடையவர் மிக்க அன்பு செய்து அபிமானித்துத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமாபோலவும், உடையவரைப் பெரிய நம்பி முதலான ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமா போலவும், நம்பிள்ளையை நஞ்சீயர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமாபோலவும், தம்முடைய திருமகனாரான பிள்ளை லோகாசார்யரை வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமாபோலவும், சிறந்த சீடர்களைப் பெற்று, வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றுள்ள மறையவர்கள் வாழும்படியான திருவரங்கம் என்று கூறுகின்றார் உரையாசிரியர்.

[8]

‘எம்மனா!’ ‘என் குலதெய்வமே!’ ‘என்னுடை நாயகனே!’ என்கிற இம்முன்றாலும் ஜ்ஞான விரோதி₄யும் ஆஸ்ரயண விரோதி₄யும், மோக்ஷ விரோதி₄யும் போனபடியென்று ஆளவந்தார். தேஹாத்மாபி₄மானமும், அந்ய ஸேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் கழிந்தபடியென்று உடையவர்.

(6)பரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-3 மணவாளமாமுனிகள் வியாக்கியானம்)

நிகழிடம்

‘எம்மனா! என் குலதெய்வமே! என்னுடைநாயகனே!’ என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்கிறார். இதற்கு ஆளவந்தார், உடையவர் ஆகிய இருவரும் அளித்த **நிர்வாஹங்கள்** காட்டப்படுகின்றன.

விளக்கம்

‘எம் அனா’ என்பது என்னுடைய அன்னையே என்பதாகும். தாய் முலைப்பால் கொடுப்பது போலே எனக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தவனே என்பது பொருள். அதாவது ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே அடிமைப்பட்டவன் என்கிற சேஷத்வ ஞானத்தைக் கொடுத்தபடி சொல்லுகிறது. இந்த ஞானத்துக்கு விரோதி, வேறு சிலர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற அந்ய சேஷத்வம். எனவே எம்மனா என்பது ஜ்ஞான விரோதி போனபடி சொல்லுகிறது. ‘என்குலதெய்வமே!’ என்பதற்கு என் குலத்துக்குப் பரதேவதையானவனே என்று பொருள். இதனால் வேறொரு தேவதையையும் அடிபணிகையாகிற பகவதாச்ரயண (பகவானைப்

பற்றுவதற்கு) விரோதி போனபடி சொல்லுகிறது. ‘என்னுடைநாயகனே!’ என்கிற இத்தால், அவன் தன்னுடைய திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டமை சொல்லுகிறது. இதனால் மோக்ஷத்திற்கு விரோதியாகிற ஸம்ஸாரம் போனபடி சொல்லுகிறது. இது ஆளவந்தாருடைய விளக்கம்.

‘எம்மனா!’ என்பதனால் ஞானம் பெற்றமை சொல்லப்படுகிறது. ஞானமாவது உடலைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்கிற அறிவு. இதனால் தேஹமே ஆத்மா என்கிற விரோதி கழிந்ததைச் சொல்லுகிறது. ‘என் குலதெய்வமே!’ என்பது, குலத்துக்கெல்லாம் ஒரே முதல்வன் என்பதை உணர்த்துகிறது. எனவே வேறொருவர்க்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலாகிற அந்யசேஷத்வம் கழிந்ததைச் சொல்லுகிறது. ‘என்னுடை நாயகனே!’ என்பது எனக்குத் தலைவன் என்ற பொருளை உணர்த்துகிறது. எனவே, தானே தனக்கு யஜமானன் என்ற நினைவாகிய ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம் கழிந்ததைச் சொல்லுகிறது. இது உடையவருடைய விளக்கம்.

[9]

(சாயை போலப் பாட வல்லார் தாமும் அணுக்கர்களே) எம்பாரைச் சிலர் “இப்பதூத்துக்குப் பொருளென்?” என்று கேட்க, “நான் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட்டிலேன்; ஆகிலும் நீங்கள் கேட்ட அர்த்தம் போராதென்ன வொண்ணாது. இப்போதே கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்ல வொண்ணாதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேற வெழுந்தருளினார். ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாக வேணும்” என்று உடையவர் திருவடி நிலைகளையெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக் கொண்டு, “இப்போது உடையவர் எனக்கருளிச் செய்தார், கேட்கலாகாதோ என்று, பாடவல்லார் - சாயை போல - தாமும் அணுக்கர்களே!” என்றருளிச் செய்தார்.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-11 மணவாளமாமுனிகள் வியாக்கியானம்)

நிகழிடம்

“சாயைபோலப் பாடவல்லார் தாமும் அணுக்கர்களே” என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்துள்ளார். இதற்கு எம்பார் பொருளுரைத்த **ஐதிஹ்யம்** ஒன்று எடுத்துக்காட்டப்பெறுகிறது.

விளக்கம்

உடையவர் ஒருசமயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைச் சேவிப்பதற்காக திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளியிருந்த சமயம் எம்பாரிடம் வந்த சிலர் ‘சாயைப் போலப் பாட வல்லார் தாமும் அணுக்கர்களே!’ என்கிற (பெரியாழ்வார் பாசுர) வரிகளுக்குப் பொருள் என்ன என்று கேட்டார்கள். (சாயை என்பதற்கு நிழல் கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

என்பது பொருள். ‘சாயைபோலப் பாடவல்லார்’ என்பதற்கு நிழல் போலப் பாடவல்லவர்கள் என்று பொருள்கொண்டால் பொருந்தவில்லை. எனவேதான் அவர்கள் எம்பாரிடம் வந்து இப்படிக் கேட்டனர்.) அதற்கு எம்பார் “இதற்கு நான் உடையவரிடம் பொருள் கேட்டிலேன். இப்போதே அவரைக் கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லலாம் என்று பார்த்தால் அவர் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைச் சேவிப்பதற்காகத் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளியிருக்கிறார். இதன் பொருள் எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லிவிடுவதும் அழகல்ல. எனவே உங்களுக்கு இப்போதே நான் பொருள் சொல்லி ஆக வேண்டும். அதற்கும் ஒரு வழி உண்டு” என்று சொல்லிவிட்டு, உள்ளே சென்று உடையவருடைய பாதுகைகளை எடுத்துத் தம் திருமுடி மீது வைத்துக் கொண்டு எம்பெருமானார் திருவடிகளையே தியானித்துக் கொண்டு யோசித்தார். உடனே பாசுரத்தின் பொருள் எம்பாருக்குப் புரிந்துவிட்டது. தன்னைக் கேட்டவர்களைப் பார்த்து, “இப்போது எம்பெருமானாருடைய அருளாலே இப்பாசுரத்தின் பொருளை நான் தெரிந்து கொண்டுவிட்டேன்; கேளுங்கள். அந்தணர்கள் அமுதமான பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரங்களைப் பாடவல்லவர்கள், எம்பெருமானுக்கு சாயை போல - நிழல் போல - அணுக்கர்கள் - நெருங்கியிருக்கப் பெறுவர்கள் என்பதுதான் இவ்வரியின் பொருள் என்று அருளிச் செய்தார்.

[10]

எம்பெருமானாரை “ஓர் உரு திருப்பாவைக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்ய வேணும்” என்ன, “திருப்பல்லாண்டுக்கு ஆள் கிடைக்கினும், திருப்பாவைக்கு ஆள் கிடையாது” என்றருளிச் செய்தார். “மோவாயெழுந்த முரடர் கேட்கைக்கு அதிகாரிகளல்லர். முலையெழுந்தார் கேட்க வேணும்; அவர்களிலும் பரிவாணிச்சிகளான பிராட்டிமார்க்கும் கேட்க நிலமல்ல. பல சொல்லியென்? பத்து ஆழ்வார்களுடைய ஸாரபூ₄தையான தானே சொல்லித் தானே கேட்குமித்தனை” என்று அருளிச் செய்தார்.

(திருப்பாவை ஈராயிரப்படி அவதாரிகை)

நிகழிடம்

திருப்பாவையின் அவதாரிகையில், திருப்பாவையின் பெருமை குறித்து v « b g U k h d h @ m U Ē ¢ b r Œ வார்த்தையை உரையாசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

விளக்கம்

‘ஒரு முறை திருப்பாவைக்குப் பொருள் அருளிச் செய்ய வேண்டும், அதாவது ஒருமுறை திருப்பாவை காலக்ஷேபம் ஸாதிக்க வேண்டும்’ என்று சிலர்

எம்பெருமானாரைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் “பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த திருப்பல்லாண்டுக்கு ஆள் கிடைத்தாலும் கிடைக்கும்; ஆனால் ஆண்டாள் அருளிச் செய்த திருப்பாவைக்கு ஆள் கிடைப்பது அரிது. இந்த திருப்பாவையைச் சொல்வதற்கும் கேட்பதற்கும், மோவாய் எழுந்த (தாடிமீசை முளைத்த) ஆண்கள் தகுதி படைத்தவர்களல்லர். முலைகள் அமையப் பெற்ற பெண்களே அதற்குத் தகுதியானவர்கள். அவர்களிலும் மிகவும் பரிவுடையர்களான மற்ற பிராட்டிகளுக்கும் கேட்பதற்குத் தகுதி இல்லை. அவ்வளவு ஏன்? ஆழ்வார்கள் பதின்மருக்கும் ஒரே பெண்பிள்ளையான ஆண்டாள் தானே சொல்லித் தானே கேட்க வேண்டும். (எனவே திருப்பாவையின் பொருளை ஆண்டாளுடைய மனப்பாங்குடன் சொல்வதற்கு நானும் தகுதிபடைத்தவனல்லன்; கேட்பதற்கு நீங்களும் தகுதிபடைத்தவர்கள் அல்லீர்கள்)” என்று பதில் அருளிச் செய்தார்.

[11]

எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் எழுந்தருளா நிற்கப் பெரிய நம்பி கெண்டனிட்டுக் கிடந்தார். “நம்மை இங்ஙனே செய்தருளிற்றென்?” என்று கேட்க, “ஆளவந்தார் எழுந்தருளுகிறார் என்றிருந்தேன்” என்றருளிச் செய்தார்.

(திருப்பாவை 1 ஆறாயிரப்படி)

நிகழிடம்

பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையான ஆண்டாள் தன்னுடைய தோழிகளை மார்கழி நோன்பில் கலந்து கொள்ள அழைக்கும் போது ‘நீராடப் போதுவீர்’ என்றழைக்கிறாள். தன்னுடைய தோழிகளை அழைக்கும்போதும் கூட மிகவும் கௌரவமாக ‘நீராட’ என்று அழைக்க வேண்டுமோ என்றால், ஒருவர்க்கொருவர் சாதாரணமாகப் பழகுபவர்களேயானாலும், அவர்கள் எம்பெருமானுடைய அடியவர்கள் என்பதை வைத்துப் பார்க்கும்போது அவர்களை மதிப்புடனே நடத்தவேண்டும்; தங்களுடைய சீடர்களேயானாலும் அவர்கள் எம்பெருமானுடைய அடியவர்களாக இருப்பின், அவர்களிடம் மிகவும் மரியாதையுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும். இதனை **ஐதிஹ்யம்** ஒன்றின் மூலம் உரையாசிரியர் நிரூபிக்கிறார்.

விளக்கம்

பெரியநம்பிகள் எம்பெருமானாருக்கு ஆசார்யராவார். ஒரு நாள் எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலர் புடை சூழ எழுந்தருளிக் கொண்டிருந்தபோது, அவரைத் தம்முடைய சீடர் என்றும் பாராமல் பெரியநம்பிகள் கீழே விழுந்து வணங்கினாராம். பெரிய நம்பிகளுடைய எண்ணத்தை எம்பெருமானார் நன்கு அறிந்தவரானாலும் மற்றவர்களும் கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகப் பெரிய நம்பிகளை நோக்கி, “தேவரீருடைய சீடனான அடியேனை தேவரீர் வணங்குவது எதற்காக?” என்று கேட்க, “அடியேனுடைய ஆசார்யரான ஆளவந்தார் எழுந்தருள்வதாகவே நினைத்து வணங்கினேன்” என்று பெரியநம்பிகள் பதிலளித்தாராம்!

[12]

(மாமீர் அவளை எழுப்பீரோ).....‘தாய் என்று பழியிட்டுப் போக வேணுமோ அடியேனாயிருக்கிற என்னை?’ என்னும் திருமங்கை ஆழ்வாரை வெட்டிமையர் என்றும், எம்பெருமானாரைக் கோயிலண்ணன் என்றும் ஆண்டாள் அருளிச் செய்யும். அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “நான் அடியேன் அல்லேனோ? என்னை இப்படி அருளிச் செய்வதே!” என்றாப்போலே இத்திருவாய்ப்பாடியும்.

(தீருப்பாவை 9 நூலாயிரப்படி)

நீகழிடம்

உள்ளே உறங்கிக் கிடப்பவளை எழுப்புகின்ற கோபிகைகள் முதலில் ‘மாமான்மகளே! மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்!’ என்றார்கள். பிறகு உறங்குபவளின் அருகே அமர்ந்திருக்கும் அவள் தாயை நோக்கி, ‘மாமீர்! அவளை எழுப்பீரோ!’ என்றார்கள். “உறங்குபவள் உன் மகள்தானே! அவளை நீ எழுப்பக்கூடாதோ?” என்கிறார்கள் வெளியிலிருப்பவர்கள். ஆனால் அத்தாயோ, தன்னைத் தாயாக நினையாமல், கண்ணபிரானின் அன்புக்கு உரியவளான அந்த கோபிகைக்கு (உறங்குபவளுக்கு) அடியவளாகவே தன்னைக் கருதியிருப்பாள் என்கிறார் உரையாசிரியர். வினைப்பயன் காரணமாக ஏற்படும் உடல் உறவைக் காட்டிலும் ஆத்மாவுக்கு அடியார்களிடத்து உண்டாகும் அடிமைத்தன்மையே உயர்ந்தது. ஏனெனில் உடல் அழியக்கூடியது. எனவே அதனால் உண்டான உறவும் அழிந்துவிடும். ஆனால் ஆத்மா அழியாததாகையால் ஆத்மாக்களுக்கு இடையே உண்டான உறவும் நித்யமாகவே இருக்கும். இதற்குச் சான்றாக திருமங்கையாழ்வார் பாசரம் ஒன்று எடுத்துக் காட்டப்பட்டு, எம்பெருமானார் அத் தொடர்பில் அருளிச்செய்த **வார்த்தை** ஒன்றும் கூறப்படுகிறது.

விளக்கம்

திருமங்கை ஆழ்வாராகிற நாயகி, தன் தாயிடம் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் எம்பெருமானோடு சென்று விட்டதைக் குறித்துத் தாய் கதறுவதாக ‘கள்வன்கொல்’ என்று தொடங்கும் பெரிய திருமொழிப் பதிகம் (3-7)

1. பெரியநம்பி எம்பெருமானாரை தண்டம் ஸமர்ப்பித்தபோது பெரிய நம்பிகளின் வணக்கத்தை எம்பெருமானார் பேசாமல் எழுந்தருளியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை எண் 37ல் காண்க. வார்த்தாமாலை 185லும் இது கூறப்பெற்றுள்ளது.

அமைந்துள்ளது. அதில் ஒரு பாசரத்தில் “அன்னையும் அத்தனும் என்று அடியோமுக்கு இரங்கிற்றிலள்” (எங்களைத் தாயாகவும், தகப்பனாராகவும் நினைத்தாளே தவிர, நாங்கள் அவளுக்கு அடியவர்களாக இருப்பதை அவள் உணராமல், என்னைத் தாய் என்று ஒரு பழியிட்டுப் போனாள்) என்கிறாள் பரகாலநாயகியின் தாயார். அதாவது, பரகாலநாயகிக்குத் தான் அடியவளாக இருப்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாமல், தாய் என்ற உறவைக் காரணம் காட்டிப் பிரிந்து சென்றுவிட்டாள் என்று தாயார் கூறுகிறாள்.

பெரியாழ்வார் திருமகளான ஆண்டாள் ‘மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு நான் நூறுதடா நிறைந்த வெண்ணெயும் நூறுதடா அக்காரவடிசிலும் சொன்னேன்’ என்று வாய்நேர்ந்தபடியே திருமாலிருஞ்சோலை அழகருக்கு நூறு தடா வெண்ணெயும் அக்காரவடிசிலும் எம்பெருமானார் ஸமர்ப்பித்தார். (இதன் விளக்கத்தை எண் 18ல் காண்க.) ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அர்ச்சை வடிவில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆண்டாள் இதனால் மிக மகிழ்ந்து எம்பெருமானாரைத் தனக்குத் தமையனாக பாவித்து ‘கோயிலண்ணர்’ என்று கொண்டாடினாள்.

கூரத்தாழ்வானின் தர்மபத்தினியான ஆண்டாள், உறவு காரணமாகத் தாயின் அடிமைத் தன்மையை மறந்த திருமங்கை ஆழ்வாரை ‘வெட்டிமையர்’ (கடினமாகப் பேசுபவர்) என்று கூறுவராம். பெரியாழ்வார் திருமகளான ஆண்டாளுக்கு எம்பெருமானாருக்கும் தேகசம்பந்தம் ஏதுமில்லாவிட்டாலும், அவளுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் வகையில் திருமாலிருஞ்சோலை அழகருக்கு நூறுதடா நிறைந்த வெண்ணெயும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பித்த படியால், அவ்வாண்டாள் எம்பெருமானாரை ‘கோயிலண்ணர்’ என்று அழைத்தமையைக் கொண்டு, அப்பட்டத்தையிட்டே எம்பெருமானாரைக் கூரத்து ஆண்டாள் குறிப்பிடுவளாம். இதைக் கேட்ட எம்பெருமானார், “என்னையும் அண்ணன் என்று உறவு சொல்லிப் பழியிடலாமோ, நான் அடியவன் அல்லேனோ?” என்றாராம். அன்னை, அத்தன் என்கிற உறவு, அவர்களுடைய அடிமைத் தன்மையை பரகாலநாயகி மறப்பதற்குக் காரணமானதுபோல, அண்ணன் என்கிற உறவும், தம்முடைய அடிமைத் தன்மையை (பெரியாழ்வார் திருமகளான) ஆண்டாள் மறப்பதற்குக் காரணமாகிவிடுமே என்று வருந்தி எம்பெருமானார் இப்படி அருளிச் செய்தார். (அதுபோலவே உறங்குகின்ற பெண்ணின் தாயாரை ‘மாமீர்’ என்று உறவு கூறி அழைத்ததனால் வருந்தினாள்.)

[13]

(அருங்கலமே) எம்பெருமானாரைப்போலே.

(திருப்பாவை 10 நாலாயிரப்படி)

நீகழிடம்

உள்ளே உறங்கிக் கிடப்பவளை எழுப்புகின்ற கோபிகைகள் ‘அருங்கலமே!’ என்கிறார்கள். மிகவும் உயர்ந்தவள் (ஸத்பாத்ரம்) என்ற கருத்தில் கொண்டாடப் பெற்ற கோபிகைக்கு உரையாசிரியர் எம்பெருமானாரை **உதாரணம்** கூறுகிறார்.

விளக்கம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவகுருபரம்பரையில் எம்பெருமானார் மிகவும் தனிச்சிறப்பு பெற்ற ஆசார்யராவர். ஆசாரியர்களுடைய கோஷ்டியில் எம்பெருமானார் எப்படி அருங்கலமாக விளங்குகின்றாரோ அப்படியே இந்த கோபிகையும் அருங்கலமாக விளங்குகிறாள் என்பது உரையாசிரியர் கருத்தாகும்.

[14]

(அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்து) எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாற் போலே காணும் இப்பெண்பிள்ளையும்.

(திரும்பவை 12 மூலாயிரப்படி)

நீகழிடம்

உள்ளே உறங்குகின்றவளை எழுப்புகின்றவர்கள் ‘இனித்தான் எழுந்திராய், ஈதென்ன பேருறக்கம், அனைத்தில்லத்தாரும் அறிந்து’ என்கின்றனர். இதன் கருத்தை விளக்கும் உரையாசிரியர், “எம்பெருமானை மிகவும் ரகசியமாக தனியாகத்தான் அனுபவிக்கவேண்டும்; எம்பெருமானை அனுபவிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவர்கள் வேறு எவரும் இல்லையே என்று நினைத்து உள்ளேயே கிடக்கிறாயோ? எம்பெருமானுடைய பெருமையை அனைத்து இல்லத்தில் உள்ளவர்களும் (எல்லோரும்) அறிந்து கொண்டுவிட்டார்கள். எனவே இனியாவது எழுந்து வா”. என்பதாக விளக்கி, உள்ளே சயனித்திருக்கின்ற கோபிகைக்கு எம்பெருமானாரை **உதாரணம்** காட்டுகிறார்.

விளக்கம்

திருக்கோட்டியூர் நம்பி, பகவானை அனுபவிப்பதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் கிடைப்பது அரிது என்று கருதி ஒருவரும் அறியாதவண்ணம் அர்த்தங்களை மறைத்து வைப்பாராம். ஆனால் எம்பெருமானார், தாம் ஒருவர் மட்டும் அர்த்தங்களை அறிந்துகொண்டால் போதாது; எல்லோரும் இவ்வர்த்தங்களை அறிந்து கொண்டு உய்ய வேண்டும் என்ற பரந்த எண்ணத்தினால், அவ்வர்த்தங்களை, ஆசையுடையோர்க் கெல்லாம் கூறி வெளியிட்டார். எனவே தான் ஒருத்தி மட்டும் எழுந்து வந்து எம்பெருமானை அனுபவித்தால் போதாது; எல்லோரும் எம்பெருமானை அனுபவிப்பதற்கு வரவேண்டும் என்ற கருத்துடன் உள்ளேயே கிடக்கின்ற கோபிகையை எம்பெருமானாரோடு ஒப்பிட்டு,

‘எம்பெருமானார் திரு அவதரித்தாற்போலேகாணும் இப்பெண்பிள்ளையும்’ என்கிறார் உரையாசிரியர்!

[15]

எம்பெருமானார் விஸூஷித்து உகந்திருக்கும் பாட்டு இப்பாட்டு.

(திருப்பாவை 18 மூவாயிரப்படி, ஆறாயிரப்படி)

நிகழிடம்

‘உந்துமதகளிற்றன்’ என்று தொடங்குகின்ற இப்பாசரம் எம்பெருமானார் மிகவும் விரும்பியிருக்கும் பாட்டு என்பதற்கு ஓர் **ஐதிஹ்யம்** காட்டப்படுகிறது.

விளக்கம்

எம்பெருமானார் தினமும் மாதுகரத்திற்கு (பிசுஷுக்கு) எழுந்தருளும்போது திருப்பாவையை (மனத்திற்குள்) அனுஸந்தித்துக் கொண்டே எழுந்தருளுவார். ஒரு நாள் பிசுஷுக்காக பெரியநம்பி திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள, கதவு தாழிடப்பட்டிருந்தது. உள்ளேயிருந்து பெரிய நம்பியின் மகளான அத்துழாய் ஓடிவந்து கதவைத் திறக்க அப்போது எம்பெருமானார் ‘உந்துமதகளிற்றன்’ என்ற பாசரத்தை அனுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். “செந்தாமரைக் கையால் சீரார் வளையொலிப்ப வந்து திறவாய்” என்ற வரிகளை எம்பெருமானார் அனுஸந்தித்த அதே கணத்தில் அத்துழாய் தன் வளைக்கரங்களால் கதவைத் திறக்கவே, எம்பெருமானார் அவளை நப்பின்னைப் பிராட்டியாகவே நினைத்து, கீழே விழுந்து வணங்கிவிட்டார். உடனே அவள் தன் தகப்பனாரிடம் சென்று நடந்தவற்றைச் சொல்ல, பெரிய நம்பி எம்பெருமானாரைப் பார்த்து, “சீயா, ‘உந்து மதகளிற்றன்’ அனுஸந்தானமோ?” என்று கேட்டாராம். இதனால் இப்பாட்டு எம்பெருமானார் மிகவும் விரும்பியிருந்த பாட்டு என்று கூறுவர்.²

[16]

அழகர் கிடாம்பியாச்சாணை அருள்பாடிட்டு “ஒன்று சொல்லிக் காணாய்!” என்ன, “அபராஹ்ஸஹ்ஸாஜன்” (அபராத₄ ஸஹஸ்ரப₄ஜநம்) என்று தொடங்கி,

1. “எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாற்போலே காணும் இப்பெண்பிள்ளையும்” என்று ஆறாயிரப்படி உரையிலும், “எம்பெருமானார் திருவவதரித்தாற்போலே காணும் இந்நாச்சியார் அவதரித்தபின்பு எல்லாரும் பகவத் விஷயமறிந்தது” என்று நாலாயிரப்படி உரையிலும் உள்ளது.
2. இச்செய்திகள் திருப்பாவை மூவாயிரப்படி வியாக்கியான அரும்பத உரையில் உள்ளன. எம்பெருமானார் பிசுஷுக்குச் சென்றது திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாளிகைக்கு என்றும் அவருடைய பெண்ணான தேவகிப் பிராட்டி கதவைத் திறந்தபோது அவளை நப்பின்னையாகவே நினைத்து எம்பெருமானார் வணங்கினார் என்றும் வார்த்தாமாலையில் (206) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“அளி” (அகூதிம்) என்ன, “நம் இராமானுசனை உடையையிருந்துவைத்து அகூதிம் என்னப் பெறாய்!” என்றருளிச் செய்தார்.

(திருப்பாவை 23 மூவாயிரப்படி)

நிகழிடம்

கண்ணனைக் காணவந்த கோபிகைகள் “நாங்கள் அகதிகளாக வந்தோம்” என்று கூற, கண்ணனுடைய அன்புக்கு உரியவர்கள் அகதிகள் அல்லர் என்று காட்டுவதற்கு ஓர் **ஐதிஹ்யம்** கூறப்படுகிறது.

விளக்கம்

ஸ்ரீராமானுஜருடைய சீடரான கிடாம்பியாச்சான் என்பவர் திருமாலிருஞ்சோலை அழகரை ஸேவிக்கச் சென்றபோது, அவ்வெம்பெருமான் “ஏதாவது ச்லோகம் சொல்லும்” என்று கூற, அவரும் ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் உள்ள (48) சுலோகமான “அபராதஸஹஸ்ர பாஜனம் பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே அகதிம் (ஆயிரக்கணக்கான அபராதங்களுக்கு உறைவிடமானவனாய், பயங்கரமான ஸம்ஸாரப் பெருங்கடல் நடுவே விழுந்து கிடப்பவனாய், கதியற்ற என்னை. . . .) என்று சொல்ல, “நம் இராமானுசனுடைய அடியவனாயிருந்து வைத்து, கதியற்றவன் என்று சொல்லிக் கொள்ளாதே” என்று அருளிச் செய்தார்! அதுபோலத் தங்களை அகதிகள் என்று கூறிக்கொண்டவாறே கண்ணன் திருவுள்ளம் மிகவும் புண்பட்டது என்று கருத்து.

[17]

மாறநேர் நம்பி சரமத்யூஸையில் கலக்கங்கண்டு புயப்பட்ட பெரியநம்பிக்கு எம்பெருமானார் புயந்தீர் அருளிச்செய்த ஸ்லோகங்களிவை. “स्थिते मनसि (ஸ்திதே மநஸி) இத்யாதி” . “இவையெங்ஙனே?” என்ன, “ஸ்ரீவராஹவெம்பெருமான் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு அருளிச்செய்தார்” என்றார். “ஸ்ரீவராஹப்பெருமான் உம்மைப் போலே ஆஸ்ரிதபகூபாதி. அவன் வார்த்தையொழிய என்போல்வார் மத்யஸ்தர் வார்த்தையுண்டாகில் சொல்லும்” என்ன, “न मे भक्तः प्रणश्यति (ந மே பக்தஃ ப்ரணஸ்யதி) இத்யாதி” களடைய உம்மைப் போல்வார் வார்த்தையாய் இராநின்றது” என்ன, “இந்த ஜ்ஞாநமுடையவனுக்குப் புநர்ஜன்மமில்லை என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம் உண்டோ?” என்ன, “त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन (த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜன்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜூந) என்று உண்டு” என்று அருளிச் செய்தார். இவற்றைக் கொண்டு பெரியநம்பி ப்ரீதரானார்.

(திருப்பாவை 29 நாலாயிரப்படி)

1. ஆறாயிரப்படி, நாலாயிரப்படி உரைகளிலும் இவ்வைதிஹ்யம் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

நீகழிடம்

கோபிகை பாவனையில் நோன்பு நோற்கின்ற ஆண்டாள், “சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்து” எம்பெருமானை அடிபணிந்ததாகக் கூறுகின்றாள். சிற்றஞ்சிறுகாலையின் சிறப்பை விளக்குகின்ற உரையாசிரியர், பகலெல்லாம் பிறரைத் துன்புறுத்தி, இரவெல்லாம் மறந்து கிடந்து உருகி, மீண்டும் விடிந்தால் பகலெல்லாம் பிறரைத் துன்புறுத்துவதிலேயே இழிகின்றவர்களுக்கும் ஸத்வகுணம் தலையெடுக்கும் காலம் சிற்றஞ்சிறுகாலையாகிய விடியற்காலை என்று கூறுகிறார். இந்தப் பொழுதில் எம்பெருமானைப் பற்றிவிட்டால், பிறகாலங்களில் நாம் செய்தவற்றையும் எம்பெருமான் பொறுத்தருள்வன் என்பதனை விளக்கும் வகையில் பெரியநம்பிக்கும் எம்பெருமானாருக்கும் இடையே நடைபெற்ற **ஸம்வாதம்** ஒன்று எடுத்துக்காட்டப்பெறுகிறது.

விளக்கம்

பெரியநம்பியும், மாறநேர் நம்பியும் ஆளவந்தாருடைய சீடர்களாவர். மாறநேர் நம்பி கடைசிக் காலத்தில் நோய்வாய்ப்பட்டு மிகவும் துன்புற்றார். மரணத்தறுவாயில் எம்பெருமானை நினைப்பதற்கும் சக்தியற்றவராக இருந்ததால் கலக்கமுற்றார். இதைக் கண்டு பெரிய நம்பி பயப்பட்டபோது, எம்பெருமானார் வராஹப் பெருமான் அருளிய சரமச்லோகங்களை அவருக்கு நினைவுபடுத்தினார்.

“ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரேஸ்தி யோநர:

தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்த்தா விச்வருபஞ்ச மாமஜம்

தஸ்தம்ரியமாணந்து காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம்

அஹம்ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்

(மனம் கலக்கமின்றி நிலைநிற்கையில், வாதம், பித்தம் கபம் என்னும் மூன்று தாதுக்களும் ஓரளவாக இருக்கையில், எந்த மனிதன் உலகை உடலாக உடையவனும், பிறப்பிலியுமான என்னை நினைக்கிறானோ, பிற்காலத்தில் கடடையோடும் கல்லோடும் ஒத்தவனாய் மரணத்தறுவாயில் இருக்கும் அந்த என் பக்தனை நான் நினைக்கிறேன்; உயர்ந்த கதிக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்.) என்று வராஹப்பெருமானே அருளிச் செய்துள்ளான். எனவே நல்ல நிலையில் இருக்கும்போது ஒருவன் தன்னை நினைத்துவிட்டால், அவனுடைய மரணத்தறுவாயில் தான் அவனை நினைத்து நற்கதிக்கு அழைத்துச் செல்வதாக எம்பெருமானே கூறியுள்ளவற்றை மறந்தீரோ?” என்று எம்பெருமானார் கேட்டார். பெரியநம்பி, “இவை அருளிச்செய்தவன் யார்?” என்று பெரியநம்பி வினவினார். “ஸ்ரீவராஹப்பெருமான் பூமிப்பிராட்டிக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தைகள் அன்றோ இவை!” என்றார் எம்பெருமானார். “வராஹப்பெருமான் உம்மைப்போல் அடியவர்களிடத்தில் பட்சபாதம் உடையவனாதலால் இப்படி கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

அருளிச் செய்தான். அவன் கூறியதைத் தவிர, என்னைப் போல் பட்சபாதமில்லாத நடுநிலையாளர்கள் எவரேனும் கூறியிருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார்.

“ந மே பக்த: ப்ரணச்யதி” (பகவத்கீதை 9-31) (என்னுடைய பக்தன் நாசமடைவதில்லை) என்று கண்ணபிரான் அருளிச் செய்துள்ளது உம்மைப் போல்வார் வார்த்தைகளாக இருக்கின்றதே!” என்று எம்பெருமானார் கூற, பெரியநம்பி, “எம்பெருமானை உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு மறுபிறவி கிடையாது என்பதற்கு பிரமாணம் (ஆதாரம்) உண்டோ?” என்று கேட்டார். எம்பெருமானார் “ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத: த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந (பகவத்கீதை 4-9) (“என்னுடைய பிறவிகளும், செயல்களும் புனிதமானவையென்று உள்ளபடி எவன் அறிகிறானோ அவன் இந்த உடலைக் கைவிட்டு, மறுபடியும் பிறப்பை அடைவதில்லை. என்னையே வந்தடைகிறான்) என்று கண்ணபிரான் அருளிச் செய்திருக்கின்றானே! எனவே அவனுடைய அவதாரத்தை உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு மறுபிறப்பு கிடையாது என்பதனால் தேவீரும் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லையே” என்று கூற பெரியநம்பி மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

[18]

(நூறு தடா நிறைந்த) ‘பெண்பிள்ளை ப்ரார்த்தித்தி வைத்தாள். கொடுத்தாளாகச் சொல்லக் கேட்டிலோம். ப்ரார்த்தித்தித்தவற்றை இறுக்கை அஸ்ஸந்தாநஜாதர்க்கு புரமிறே” என்று தாம் அமுது செய்வித்தருளினாராம்.

(நாச்சியார் திருமொழி 9-6)

நிகழிடம்

நாச்சியார் திருமொழியில் (9-6) “நாறுநறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு நான் நூறு தடாவில் வெண்ணெய் வாய் நேர்ந்து பராவி வைத்தேன் நூறு தடா நிறைந்த அக்கார வடிசில் சொன்னேன்” என்று திருமாலிருஞ்சோலை அழகருக்கு நூறுதடா நிறைந்த வெண்ணெயும், நூறு தடா நிறைந்த அக்கார வடிசிலும் ஸமர்ப்பிப்பதாக ஆண்டாள் அருளிச்செய்துள்ளாள். இத்தொடர்பில் ஓர் **ஐதிஹ்யம்** கூறப்பெறுகிறது.

விளக்கம்

‘ஆண்டாள் வாயால் சொல்லிவைத்தாள். ஆனால் அப்படிச் செயலில் செய்ததாக ஒருவரும் சொல்லவில்லை. எனவே அவள் வேண்டிக் கொண்ட பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவது அந்த ஸந்தானத்தில் (=அவளுடைய குடியில் அதாவது பிரபந்த குடியில்) பிறந்தவர்களுக்குக் கடமையன்றோ’ என்று எம்பெருமானார், தாம் திருமாலிருஞ்சோலைக்குச் சென்று ஆண்டாள்

பிரார்த்தித்துக் கொண்டபடியே அழகருக்கு நூறு தடா வெண்ணெயும் நூறு தடா அக்கார வடிசிலும் ஸமர்ப்பித்தருளினாராம்.

[19]

ஒருநாள் பரத்வமே பிடித்து ஸௌலப்யத்தளவும் செல்ல உபயாதித்தருள, அதைக் கேட்டு எம்பார், கண்ணுங் கண்ணீருமாய் வித்த₄ராயிருக்க, அவரைப் பார்த்தருளி “அவனுடைய ஸௌலப்யத்தைச் சொன்னவாறே நாட்டார் “இத்தனை எளியவனோ” என்று கைவிட்டுப் போனார்கள் ப₄ாக்யஹாநியாலே. ‘அறப்பெரியவன் இப்படித் தாழ நிற்பதே என்று நெருங்குகைக்கு உடலாயிற்று உமக்கு ஒருவர்க்கும்” என்றருளிச்செய்தருளினாராம்.

(நாச்சியார் திருமொழி 11-6)

நிகழிடம்

“எப்பொருட்கும் நின்று” என்று ஆண்டாள் அருளிச்செய்துள்ளதை விளக்கும் உரையாசிரியர், ‘குரங்கு வேடுவச்சி இவர்களுக்கும் எளியவனாய் நின்றவன் எம்பெருமான்’ என்று உரையிட்டு, அவனுடைய எளிமைக் குணத்தில் எம்பார் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பர் என்று ஐதிஹ்யம்-ஒன்றையும் கூறுகிறார்.

விளக்கம்

ஒரு நாள் எம்பெருமானார், எம்பெருமானுடைய மேன்மை தொடங்கி, எளிமை வரை விளக்கி அருளினார். அதைக் கேட்ட எம்பார் கண்ணும் கண்ணீருமாக மிகவும் ஈடுபட்டிருந்தார். இதைக் கண்ட எம்பெருமானார் “அறப்பெரியவனான எம்பெருமான் மிகவும் தாழ நின்று, தன்னைக் குரங்கு, வேடுவச்சி முதலியவர்களும் அனுபவிக்கும்படி வந்தால் இவ்வளவு எளியவனோ அவன்!” என்று அவனை மதியாமல் போய்விடுகிறார்கள், அவர்களுக்கு பாக்க்யமில்லாமையாலே. ஆனால் “அறப்பெரியவனான எம்பெருமான் தன்னை இப்படித் தாழ விடாமல், தன் மேன்மையையே காட்டிக் கொண்டிருந்தால் ஸம்ஸாரிகள் அது காரணமாகவே தன்னை அடையாமல் அகன்று போய் விடுவார்கள் என்று அஞ்சி, அவர்கள் தன் மேன்மையைக் கண்டு அகலாமல் அடைவதற்கே தன்னைத் தாழ விட்டுக் கொள்கிறான். ‘மிகவும் பெரியவனான எம்பெருமான், நமக்காக இப்படித் தன்னைத் தாழ விட்டுக் கொள்கிறானே! இது என்ன எளிமை!’ என்று ஈடுபட்டு நெருங்குகைக்கு அந்த எளிமையே காரணமானது உமக்கு ஒருவர்க்கு மட்டுமே என்றருளிச் செய்தாராம்!

1. இப்படி அருளிச்செய்தவர் எம்பெருமானார் என்று எண் 57ல் குறிப்பிடப்பெறுவது காண்க.

[20]

(அறிந்தொழிந்தார்) இவள் தான் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப் போலே ‘புகூவத்₃விஷயம் ஒருவரால் அறியலாகாது’ என்று மறைத்துக்கொடு போருமவள் ஒருத்தி போலே காணும்! நம்பிதாம் ஒரு திண்ணையிலே ஒருவரும் அறியாதபடி புகூவத்₃குணாநுஸந்த₄ானம் பண்ணியிருப்பார். எம்பெருமானார் எழுந்தருளி, ‘நம்பி மடமேது?’ என்று கொண்டு தூண்ட₃னிட்டவாறே, அங்குள்ளார், ‘எம்பெருமானார் நம் திருக்குருகைப் பிரான் அகத்தை நோக்கித் தூண்ட₃னிடா நின்றார்’ என்ற பின்பிறே நம்பியுடைய ப்ரப₄ாவம் அங்குள்ளாறறிந்தது.

(நாச்சியார் திருமொழி 12-2)

விளக்கம்

எம்பெருமானைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் தான் படும் பாட்டை ‘நாலயலாரும் அறிந்தொழிந்தார்’ என்கிறாள் ஆண்டாள். திருக்கோட்டியூர் நம்பி பகவத் விஷயத்தை, கண்டவரும் அறிந்து விடக்கூடாது என்று மறைத்துக் கொண்டிருந்ததுபோலே, இவளும் தனது நிலையை ஒருவருமறியக் கூடாது என்று மறைத்துக் கொண்டிருந்தாள் போலும் என்றுரைத்த உரையாசிரியர், இத்தொடர்பில் திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்பற்றிய **ஐதிவ்ய**த்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

விளக்கம்

திருக்கோட்டியூர் நம்பி தம் திருமானிகைத் திண்ணையிலே அமர்ந்து கொண்டு ஒருவரும் அறியாதபடி எம்பெருமானுடைய குணங்களையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பாராம். எம்பெருமானார் சரமஸ்லோகார்த்தத்தைக் கேட்பதற்காகத் திருக்கோட்டியூர் வந்து, “நம்பியின் மடம் எது?” என்று அங்குள்ளவர்களைக் கேட்டு, அவர்கள் காட்டின திசையை நோக்கி தண்டனிட்டு வணங்கினார். அங்கிருந்தவர்கள் ‘எம்பெருமானார் நம்மூர் நம்பியாகிய திருக்குருகைபிரான் அகத்தை நோக்கி தண்டனிகிறாரே!’ என்று ஆச்சரியப்பட்டு, அதற்குப் பின்புதான் நம்பியின் பெருமையை அறிந்து கொண்டார்கள்!

-
1. எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமிருந்து சரமஸ்லோகார்த்தத்தைப் பெறுவதற்காகப் பதினெட்டு முறை நடந்தார் என்பது பிரசித்தம். கடைசியில் அவர் ரகசியார்த்தங்களை உபதேசிக்கும் போதும் “இவ்வார்த்தங்களை ஒருவர்க்கும் சொல்லக் கூடாது” என்ற உறுதியைப் பெற்ற பின்பே எம்பெருமானார்க்கு உபதேசித்தார். இவ்விவரங்களைப் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த முமுக்ஷுப்படி சரமஸ்லோக ப்ரகரணத்திற்கு மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்துள்ள வ்யாக்யானத்தின் அவதாரிகையில் காணலாம். மேலும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை திருக்கோட்டியூர் நம்பி மறைத்தே போருவர் என்பதற்குச் சான்றாக எண் 49 காண்க.

[21]

அனந்தாழ்வான் எம்பெருமானாரைக் காண வேனுமென்று வாரா நிற்கச் செய்தே வடகரையளவிலே வந்தவாறே “திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்” என்று சில ஏகாங்கிக் கதைகளையும் சிரைத்து ஏறினார்கள். அவர்களைக் கண்டு ஸ்ரீநம்பி குஹதாஸர் மரத்திலே ஏறி விழுவதாக ஏறினாராய், “தெளிந்து ஏறின நீ சாவ மாட்டாய் காண்! போந்திழி” என்றானாம்.

(ருச்சியார் திருமொழி 12-5)

நிகழிடம்

“காளியனுச்சியில் நடட்டம் பாய்ந்து போர்க்களமாக நிருத்தம் செய்த பொய்கைக் கரை” என்றருளிச்செய்கிறாள் ஆண்டாள். இதை விளக்கும் உரையாசிரியர், கண்ணபிரான் காளியன் வாயில் விழுந்தான் என்று கேட்ட கோபிகைகள் அவரவர்கள் இருந்த இடத்திலேயே மயங்கி விழுந்து விட்டார்கள் என்பதைக் கூறி, இத்தொடர்பில், எம்பெருமானார் பரமபதித்தபோதும் ஸ்ரீநம்பி குஹதாஸர் என்பவர் மூர்ச்சித்து விழாமல் இருந்த ஓர் **ஐதிஹ்யத்தை** எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

விளக்கம்

எம்பெருமானாருடைய கடைசிக் காலத்தில் அவரைக் காண வேண்டும் என்று அனந்தாழ்வான் திருமலையிலிருந்து ஸ்ரீரங்கம் வந்து கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீரங்கத்தில் வட திருக்காவேரியின் வடக்குக் கரைக்கு அருகில் அவர் வந்த போது எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யர்களான சில ஏகாங்கிகள் ‘எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளி விட்டார்’ என்று கூறிக் கொண்டு, மழித்த தலையினராய் காவேரியில் நீராடிவிட்டுக் கரை ஏறுவதைக் கண்டார். அனந்தாழ்வானுடன் கூட வந்த ஸ்ரீநம்பி குஹதாஸர் என்பவர் இச்செய்தியைக் கேட்டவுடன் எம்பெருமானாரைப் பிரிந்த வருத்தம் தாளாமல் தற்கொலை செய்து கொள்வதாக முடிவு செய்து அருகிலிருந்த ஒரு மரத்தின் மீது ஏறிக் கீழே குதிக்க முயன்றார். அதைக் கண்ட அனந்தாழ்வான் “எம்பெருமானார் பிரிந்தார் என்று கேட்டவுடன் தானாக உயிர்போகாமல் தெளிந்திருந்து மரம் ஏறும் நீ, மரத்திலிருந்து கீழே விழுந்தாலும் சாகமாட்டாய், கைகால்கள் தான் முறியும். ஆகையால் இறங்கி வா” என்று கூறினார்.

[22]

(சுற்றமெல்லாம் பின் தொடரத் தொல்கானம் அடைந்தவனே) “எல்லோரும் போனார்களோ? சிறிதிடம் போய் மீண்டது என்றன்றோ சொல்லிற்று” என்ன, “अहं सर्वं करिष्यामि (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று சொன்ன எல்லா கீதாசார்யன் ஏப்ரல் 2017

அடிமையும் செய்யும் இளையபெருமாள் போகையாலே எல்லா பூந்து₄க்களும் கூடப் போனார்களாய்த்தீரே!” என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தருளினார்.

(6)பெருமான் திருமொழி 8-6)

நிகழிடம்

“சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரத் தொல்கானம் அடைந்தவனே” என்று எல்லா உறவினர்களும் பின் தொடர்ந்து வர, ராமபிரான் காட்டுக்கு எழுந்தருளினதாகக் குலசேகர ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார். இத்தொடர்பில் ஒரு **ஸம்வாதம்** எடுத்துக்காட்டப்பெறுகிறது.

விளக்கம்

“உறவினர்கள் எல்லாரும் இராமபிரானுடன் கூடப் போகவில்லையே! சிறிது தூரம் இராமனுடன் சென்று விட்டுப் பிறகு ஊர் திரும்பி விட்டதாகவன்றோ ஸ்ரீராமாயணம் கூறுகின்றது! அப்படியிருக்க இவ்வாழ்வார் எல்லா உறவினர்களும் பின்தொடர ராமபிரான் காட்டுக்கு எழுந்தருளினதாகக் கூறுவது எப்படி பொருந்தும்?” என்று சிலர் கேட்க, அதற்கு எம்பெருமானார் “லக்ஷ்மணன் ‘அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி’ (ரா.அ. 31-25) (நான் எல்லாவிதமான அடிமைகளும் செய்வேன்) என்று கூறி இராமபிரானைப் பின்தொடர்ந்தான் அன்றோ! எல்லா உறவினர்களும் செய்ய வேண்டிய அடிமைகளைச் செய்யுமவனாக லக்ஷ்மணன் ஒருவனே பின்தொடர்ந்து போனபடியால், எல்லா உறவினர்களும் இராமனைப் பின் தொடர்ந்ததாகக் கூறுவதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை” என்றார்.

[23]

த்ரிபுராதேயவியாரை “ப்ரமாணப்ராபூல்யத்தாலேயோ எம்பெருமானே ஆஸ்ரயணியன் என்று நீங்கள் பற்றிற்று?” என்ன, “அதுவொன்றுமன்று; எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் தேவதையை ஆஸ்ரயித்தாராகில் அதுவே எங்களுக்கும் ஆஸ்ரயணிய வஸ்துவாகக் கடவது” என்றாள்.

(கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு பெரியவரச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானஅவதாரிகை)

நிகழிடம்

நம்மாழ்வாரையே தெய்வமாகக் கொண்ட மதுரகவியாழ்வாரின் பெருமையை வருணிக்கின்ற உரையாசிரியர், ஆசார்யருடைய உகப்பிற்கு இலக்கான விஷயமே நமக்கும் கொள்ளத்தக்கது என்றருளிச்செய்து, இதற்குச் சான்றாக **ஸம்வாதம்** ஒன்றைக் காட்டுகின்றார்.

விளக்கம்

திரிபுரா தேவியார் என்பவர் எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யைகளில் ஒருவர். அவரைப் பார்த்து ஒருவர், “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிய நீங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருள் என்று உறுதி கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? எல்லாப் பிரமாணங்களும் அவனே பரம்பொருள் என்று கூறுவதால்தானோ?” என்று கேட்க, அதற்குத் திரிபுரா தேவியார் “அப்படியெல்லாம் இல்லை. எங்கள் எம்பெருமானார் யாரைப் பரம்பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றாரோ அந்தத் தேவதையே எங்களுக்கும் பரம்பொருள். எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலைத் திசைக்கு¹ அதிபதியான சிவனையே பரம்பொருள் என்று கொண்டிருப்பாரானால் எங்களுக்கும் அவனே பரம்பொருள்” என்று கூறினார்.²

[24]

ப₄ஷ்யகாரர் “अनघः - नित्यशुचः” (அநக₄ - நித்யஸுத்ருக்₄நஃ) என்ற இதுக்கு ப்ரமேயமாக சொல்கட்டிலே “ஸ்ரீஸுத்ருக்₄னாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனாபடி, அவனையல்லது அறியாத ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானையல்லது அறியாதபடி ஆனான்’ என்றருளிச் செய்வர்.

(கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு நம்பிள்ளை வ்யாக்யான அவதாரிகை)

நிகழிடம்

நம்மாழ்வாரையே தெய்வமாகக் கொண்ட மதுரகவி ஆழ்வாரை, பரதனையே எல்லாமாகக் கொண்ட சத்ருக்னனோடு ஒப்பிடும் உரையாசிரியர் சத்ருக்னனுடைய பெருமைகளை விளக்குவதற்காக,

கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததா அநக:

சத்ருக்நோ நித்ய சத்ருக்ந: நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத:

(ஸ்ரீராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் 1-1)

(தாய் மாமன் வீட்டிற்குச் செல்கின்ற பரதனாலே, குற்றமற்றவனும், சத்ருக்களை வென்றவனுமான சத்ருக்னன் அப்போது அன்பினால் உந்தப்பட்டவனாய் அழைத்துச் செல்லப் பட்டான்) என்ற சுலோகத்தை

1. காடிச்சால் என்பது பழைய சோறு அல்லது கழுநீர் வைக்கும் பாளைக்குப் பெயர். அப்பாணையை வடகிழக்கு மூலையில் வைப்பது மரபு. அந்த ஈசான்ய திக்குக்கு அதிபதி சிவன். சிவன் என்று வாயால் சொல்லக்கூசி ‘காடிச்சால் மூலைத் தேவதை’ என்றான்.

2. திரிபுராதேவியார் இவ்வாறு கூறியமை இப்பாசுரத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திலும் உள்ளது. எண் 26 பார்க்க.

மேற்கோளாக எடுத்து அதற்கு விரிவுரையும் வழங்கி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த **வார்த்தை** ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

விளக்கம்

“அநக:” என்கிற சொல்லுக்குப் பாவம் இல்லாதவன் என்று பொருளுரைத்து, பரதனிடத்தில் ஈடுபட்டுள்ள சத்ருக்கன் ராமபக்தி என்கிற பாவமில்லாதவன் என்று அதை விரித்துரைத்தனர். “நித்ய சத்ருக்ந:” என்ற சொல்லுக்கு நிரந்தரமான எதிரிகளை வென்றவன் என்று பொருளுரைத்து, இராமபிரானுடைய அழகானது பரதனிடத்தில் ஈடுபடுவதற்குத் தடையாதலின், அந்த விரோதியையும் வென்றவன் - அதாவது இராமபிரானுடைய அழகில் ஈடுபடாதவன் சத்ருக்கன் என்று விரித்துரைத்தனர். ஆக, ‘அநக:’ என்பதற்கு ராமபக்தியில்லாதவன் என்றும் ‘நித்ய சத்ருக்ந:’ என்பதற்கு இராமனுடைய அழகில் கண் வையாதவன் என்றும் கூறப்பட்டது.

இராமபிரானிடத்தில் சத்ருக்கன் துளியும் ஈடுபடாதவனோ எனில் - ராமபக்தியில்லாதவன் என்றால், சத்ருக்கன் தன் உகப்புக்காக இராமனிடத்தில் ஈடுபடமாட்டான் என்பது பொருள். இராமனுடைய அழகில் கண் வையாதவன் என்றால், தன்னுகப்புக்காக அவருடைய அழகில் மயங்கி ஈடுபட மாட்டான் என்பது பொருள். தனக்கு வேண்டியவனான பரதனுக்கு வேண்டியவன் என்பதால்தான் இராமபிரானிடத்தில் பக்தியும் அவனழகில் ஈடுபாடும் உடையவனாவான் சத்ருக்கன் என்றதாயிற்று.

இதேபோல் ராமபிரானும் சத்ருக்கனிடத்தில் அன்புடையவர்தானா என்ற கேள்விக்கு எம்பெருமானார் “பரதன் இராமனை அல்லது மற்றொருவரை அறியாதவன். அப்படிப்பட்ட பரதனையல்லது வேறொருவரை அறியாதவன் சத்ருக்கன் என்பதால் சத்ருக்கனிடத்தில் இராமபிரானுக்கு அன்பு உண்டு.” என்றருளிச் செய்வாராம்.

ஆக, இராமபிரான் சத்ருக்கன் இருவருமே ஒருவர்க்கொருவர் அன்புடையவர்கள்தான் என்றாலும் அது நேராகவல்ல, பரதனையிட்டுத்தான் என்பது கூறப்படுகிறது. தனக்குகந்த பரதனுக்கு உகந்தவர் இராமபிரான் என்பதால் இராமபிரான் மீது சத்ருக்கனுக்கு அன்பு உண்டு; அதே போல் தனக்குகந்த பரதனிடத்தில் பக்தியுடையவன் என்பதால் சத்ருக்கன் மீது இராமனுக்கு அன்பு உண்டு என்பது எம்பெருமானாருடைய விளக்கமாகும்!

1. எம்பெருமானார் இவ்வாறு அருளிச்செய்தமை இப்பாசுரத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திலும், மற்றும் ஓரிடத்திலும் (எண் 74) குறிப்பிடப்பெறுகின்றது.